EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı: 72, 1 Mayıs 1993

1 Mayıs'ı kazanma mücadelesi devam ediyor

Bu yıl 1 Mayıs geçen yıllara göre çok daha erken gündeme girdi. Türk-İş'in Diyarbakır toplantısında 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak doğrultusunda bir ilke kararı alması, daha iki ay önceden dikkatlerin 1 Mayıs üzerinde toplanmaya başlamasına da vesile oldu.

Sendika bürokrasisi tarafından 1 Mayıs'ın, üstelik de Taksim'de kutlanması perspektifiyle gündeme sokuluyor olması, ilk başta şaşırtıcı görünen bir durumdu. Zira daha düne kadar bu aynı sendika bürokratları, değil 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak, onun adını anmaktan bile korkuyor, 1 Mayıs'ı uzak durulması gereken kızıl humma sayıyorlardı.

Sendika bürokratlarının tavır değişikliğinde, çok çeşitli faktörlerin rolü olduğu söylenebilir. Sosyalizmin prestij kaybı ve devrimci hareketlerdeki güç erozyonu, sendika bürokratlarını cesaretlendiren önemli bir öğedir. Ne var ki sendika bürokratları 1 Mayıs'ı unutturmak değil de sözde de olsa kutlamak yoluna gidiyorlarsa, bu artık 1 Mayıs'ı unutturamayacaklarını kabul ediyor olmalarındandır. Yılların mücadelesi ve bu uğurda dökülen kanlar boşa gitmemiş, 1 Mayıs „unutturulamaz" bir olgu olarak meşruluğunu, düzene ve sendika bürokrasisine de dayatmıştır.

Geçen yıllarda sendika bürokratları ne denli uzak ve engelleyici bir tutum alsalar da, 1 Mayıs onlara rağmen kutlanagelmiş; onlara karşın kutlanagelen her 1 Mayıs ise, sendika bürokrasinin daha hızlı yıpranmasına neden olmuştur. Bu yıl sendika bürokratları kendi cephelerinden bu sürece dur dediler ve tersine çevirmek istediler. DİSK'in açılmasıyla oluşan sendikal rekabet ortamı ise bu süreçte ek bir motivasyon unsuru oldu.

Kuşkusuz ki sürecin bir boyutu, yıllardır verilen mücadeleler ve dökülen kanları pahasına, bugünartık 1 Mayıs'ı bir kazanıma dönüştürmenin eşiğine gelinmiş olmasıdır. Ne var ki bu sürecin yalnızca bir boyutudur ve '93 1 Mayıs'ı düşünüldüğünde ise en önemli boyutu değildir.

'93 1 Mayıs'ın en temel özelliği, onun düzen ve sendika bürokratları tarafından bir devlet törenine, bir uzlaşma karnavalına dönüştürülmek istenmesiydi.

Sendikal rekabetin tali rolü bir yana bırakıldığında, '93 1 Mayıs'ının sendika bürokratları tarafından bu denli erken gündeme getirilmesinin ardında da, asıl olarak bu amacın yattığı görülebilecektir. Zira böylece, geçen 1 Mayıs'larda olduğu gibi, inisiyatif devrimci güçlere ve öncü işçilere terkedilmemiş olacak; sendika bürokratları kendi denetimlerini baştan sağlayarak istedikleri türden bir 1 Mayıs'ı, bir uzlaşma karnavalını örgütleme imkanını elde etmiş olacaklardı.

Bu 1 Mayıs'ta net bir biçimde görüldü ki, aralarındaki rekabet ve iç didişme nedenli kızışırsa kızışsın, sendika bürokratları bir noktada, „uzlaşmanın kutsallığı" konusunda, tümüyle hemfikirdiler. Onların tümünün 1 Mayıs konusundaki ortak tutumu, "kavgacı değil uzlaşmacı bir 1 Mayıs" şiarında somutlaşıyordu. Nitekim 1 Mayıs öncesinde bu ortak noktanın altını ısrarla çizdiler. DİSK, eski klasik 1 Mayıs anlayışının sorgulanması gerektiğinden sözederken; Türk-İş adına Denizer, "sosyalistlerin etkisizleştirildiği" bir 1 Mayıs kutlaması amaçladıklarını açıkça ifade etti. Hemen 1 Mayıs'ın öngününde Hak-İş adına açıklama yapan Necati Çelik ise şöyle konuşuyordu: *"Sermaye düşmanlığı bana göre önemini yitirmiştir. İşçi-işveren menfaat paralelliğini gözeten bir sendikal anlayış lazım."*

*

Bu nedenlerle '93 1 Mayıs'ı, devrim güçleri açısından da özel bir öneme sahipti.

Devrim güçleri açısından bu 1 Mayıs'ta öne çıkan temel görev, onun gerçek içeriğine uygun olarak kutlanması için mücadeleyi yoğunlaştırmak, 1 Mayıs kutlamalarını mücadele sloganlarının haykırıldığı bir platforma dönüştürmekti. 1 Mayıs'ı mücadeleyle elde edilen bir kazanıma dönüştürmenin son halkası, 1 Mayıs'ın içini boşaltma çabalarının engellenmesiydi.

1 Mayıs öncesi faaliyetlerde, tüm devrimci grupların düzenin bu oyununu sezdiği ve düzen politikasını boşa çıkarmak için çaba sarfettiği söylenebilir. Newroz dönemini suskun geçiren devrimci hareket, 1 Mayıs çalışmalarında daha canlı bir faaliyet yürüttü.

*

1 Mayıs gösterilerinde ortaya konulacak inisiyatif, önçalışma dönemi kadar önem taşıyordu. 1 Mayıs pek çok ilde kutlanmasına karşın, İstanbul'daki gösteriler özel bir öneme sahipti. Düzen bakanlarını, milletvekillerini ve kolluk güçlerini seferber ederek, İstanbul'daki 1 Mayıs gösterilerinde inisiyatifi elinde tutmaya çalıştı.

Devrimci grupların da 1 Mayıs için belirli bir hazırlık yürüttüleri açıktı... Ne var ki bu, düzenin politikalarını boşa çıkarma perspektifiyle girişilmiş bir hazırlık olmaktan önemli ölçüde yoksundu. Kimi gruplar her zaman olduğu gibi daha baştan politikasızlığı tercih ettiler ve "devlet törenine dönüştürüleceği" gerekçesiyle Türk-İş mitingine katılmama kararı aldılar. Katılanlar ise, düzenin ve sendika bürokratlarının politikalarını boşa çıkarma perspektifinden ve cesaretinden yoksun olduklarını, alandaki tutumlarıyla gösterdiler. Grup olarak varlıklarını gösterme çabası yine öne çıktı. Düzenin politikasını boşa çıkarmaya yönelik şiarların hiçbiri ortak bir sesle haykırılamadı.

Ne var ki Türk-İş mitingi, yalnızca devrimci grupların politik basiretsizliğini göstermedi. Aynı zamanda, doğru bir perspektife sahip olunduğu ölçüde, düzenin politikalarını boşa çıkarmanın, tersine çevirmenin artan olanakları da görüldü bu mitingde.

Sendika bürokratları tarafından, oyun havaları, Atatürk'e saygı duruşu, İstiklal marşı vb. ile içi boşaltılmaya çalışılan Abide-i Hürriyet mitinginin, devrimci güçler tarafından zafere dönüştürülemediği ne kadar kesinse, Türk-İş bürokratlarının 1 Mayıs devlet törenine dönüştürme amacına ulaşamadıkları da o denli kesindir.

Pendik kutlaması ise daha politik ve heyecanlı bir görüntüdeydi. Ne var ki kutlamaya işçi katılımı Abide-i Hürriyet'e nazaran oldukça azdı. Miting yeni sivil toplumcu gruplardan, devrimci gruplara ve Kürt yurtseverlere değin herkesin kendi „özel" sloganlarını haykırdığı, bir varlık gösterisini aşamadı. Bu özelliğiyle Pendik mitingi sınıfla devrimci güçlerin kaynaşmasının simgesi olmaktan çok, „sosyalist" güçlerin „gövde gösterisi" yaparak moral aşıladığı bir 1 Mayıs kutlaması oldu.

*

Sonuç olarak '93 1 Mayıs'ının, düzenin ehlileştirme politikası açısından bir ilk deneme olduğunu söylemek mümkündür. Bu ilk deneme düzen açısından başarılı değildir. Ne var ki düzen politikasının tersine çevrilebildiği, ehlileştirme politikasının tümüyle boşa çıkarıldığı da söylenemez. Gelecek günlerde ve gelecek 1 Mayıslarda düzenin ve sendika bürokratlarının daha hazırlıklı benzer denemelerine tanık olacağız. Nitekim Türk-İş, gelecek seneki 1 Mayıs'ı bir haftaya yayılan şenlikler halinde kutlayacağını daha şimdiden açıklamış durumdadır.

Devrimciler ve komünistler açısından "1 Mayıs'ı kazanma" mücadelesi henüz sonuçlanmamıştır.

Devrim güçlerinin bu 1 Mayıs'tan çıkarması gereken en önemli sonuç, düzenin topyekün saldırısının ancak topyekün bir karşı saldırı ile geriletebileceği ve tersine çevrilebileceğidir. Gelinen yerde, güçsüzlük ruh hali ve iddiasızlık, devrimci hareketi tümüyle varlığını kanıtlama çabasına yöneltmiş bulunmaktadır.

'93 1 Mayıs'ı, mücadelenin ilerletilebilmesi için, güçsüzlüğe, iddiasızlığa ve grupsal varlığı kanıtlamaya dönük değil, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına dönük bir politik inisiyatifin yakıcılığını bir kez daha göstermiştir.

Hiç kuşku yok ki, devrim güçlerinin bu yılki 1 Mayıs gösterilerinden almaları gereken en büyük mesaj, düzenin politikalarını tersine döndürme imkanlarının varlığıdır.

EKİM

İşçileri bölmeyi başardılar fakat, 1 Mayıs'ı ehlileştiremediler!

1 Mayıs dünya proletaryasının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak artık Türkiye'de de düzene kabul ettirilmiştir. Eli kanlı sermaye çetesinin baskı, terör ve katliamları değil, Türkiye işçi sınıfının, emekçilerinin, komünist ve devrimcilerinin direnişi, mücadele azmi ve gücü sonunuda galip gelmiştir.

Sermaye iktidarı şimdi yeni bir manevranın içindedir. Zor yoluyla, onlarca işçi ve devrimcinin kanını dökerek engelleyemediği 1 Mayıs gösterilerini ehlileştirmek istiyor. Gerici sermaye cephesi bundan böyle asıl olarak bu yönde çaba harcayacaktır.

Bu 1 Mayıs'ta Türk-İş'in hain ve uşak yöneticileri aracılığıyla Şişli mitingi resmi gösteriye dönüştürülmek istendi. Hak-İş'li uşak yöneticiler 1 Mayıs geleneğine sahip çıkmaya yeltendiler. CHP ve SHP bu amaçla demagojik bir propaganda yürüttüler ve Pendik mitingine katıldılar. Sermayeye uşaklık demek olan „çağdaş sendikacılık" bu amaçla işçilerin devrimci duygularını sömürmeye çalışıyor.

Ne var ki sermayenin hesapları tutmadı. Başta Şişli mitingi olmak üzere tüm gösteriler, sermaye iktidarının suratına vurulan birer şamar oldu. Sendika ağaları da bundan paylarını aldılar. Bayram Meral sesini kimseye duyuramadı; miting alanı devrimci şiar ve marşlarla inledi.

Türkiye işçi sınıfı, komünistleri ve devrimcileri, kanları ve canları pahasına düzene zorla kabul ettirdikleri 1 Mayıs'ın devrimci içeriğinin boşaltılmasına izin vermeyeceklerini gösterdiler.

Kimi sol gruplar Türk-İş'in düzenlediği mitinge katılmadıkları gibi, devrimcilerin de katılımına karşı çıktılar. DİSK ve Türk-İş arasında gerek sendikal yapı, gerekse yönetimleri açısından hiçbir farkın olmadığı gerçeği bir yana... Sınıfın kitlesi açısından çok büyük bir potansiyel ifade edilen Türk-İş'te örgütlü işçileri Bayram Meral gibi bürokratların etkinliğine bırakmak, keskinlik görüntüsü altında tam bir teslimiyetçilik ve sorumsuzluk örneğidir.

Düzene uşaklıkta birbiriyle yarışan sendika bürokratları, sınıfı bölerek gösterileri güçsüz düşürmeye çalıştılar. Hükümetin İstanbul'da iki mitinge birden izin vermesi aynı amaca yönelikti.

İşçi sınıfının tek bir yerde yapacağı, doğal olarak çok daha güçlü geçecek ve sonucu da o ölçüde sarsıcı olacak, daha yüksek bir moral kazanımı sağlayacak bir birleşik gösteri, devletin de uşak sendika bürokratlarının da işine gelmedi. DİSK'in arpalıklarından pay kapmaya çalışan bazı sol kesimler açısından bürokratlarının kuyruğuna kapılmak anlaşılır bir durum. Anlaşılır olmayan ise sosyalist ya da devrimci olduğunu söyleyenlerin bu denli basit bir gerçeği görememeleri.

İşçi sınıfının kitlesinde sendika ağalarına karşı yoğun bir nefret, güvensizlik ve inançsızlık hakim. Türk-İş mitingindeki en çıplak olgulardan biriydi bu. En kalabalık kortejlerden biri olan Hava-İş kortejinin „Kahrolsun Sendika Ağaları!" şiarını ısrarla ve hep beraber haykırmaları, bu şiarın diğer işçilerce de desteklenmesi, devrimci çevrelerce atılan bu tip şiarlara işçilerin de katılmaları, B. Meral'in konuşmasının yoğun protestolarla karşılanması, bu nedenle konuşmacı zatın sesini dahi duyuramaması, son derece anlamlı göstergelerdir.

Şimdi işçi sınıfı ve devrimcililerine düşen görev, sınıfın kitlesinin taşıdığı bu nefreti doğru bir kanala, devrimci politik mücadele kanalına, işçi sınıfının politik iktidar mücadelesine kanalize etmeye çalışmaktır. Türk-İş'te örgütlü işçilerin sendika ağalarına duyduğu tepkinin ortaya çıkarttığı birikimi DİSK ağalarının peşine takmaya çalışmak, devrimcilik değil gericiliktir.

Komünistler, tüm çabasını, sınıfın kitlesinden oluşan bu devrimci duyarlılığı değerlendirmeye, politik iktidar hedefini göstermeye, somut olarak da ihtilalci sınıf partisi fikrini geliştirmeye vermelidir.

1 Mayıs '93 öncesi bir politizasyonun yaşandığı bir ortamdı. Son 15 yıldır ilk kez İstanbul sokakları bu denli geniş sol içerikli afiş, pul, bildiri vb. araçlarla tanıştı. Çoğu yalnızca yasal kanallarla yapılmış olsa da böylesi araçların bu denli geniş kullanılmış olması önemlidir. Ne var ki, en azından bir aylık bir süre olarak değerlendirilebilecek ve etkiler daha yaygın ve kalıcı olacak bir faaliyet yerine, yalnızca son 5-6 günün kullanılması düşündürücüdür. Bu ancak sol gruplardaki atalet, saflarına çektikleri devrimcilerin enerjilerini harekete geçirememe, düzenin açtığı yasal kulvarlarda boğularak dışına çıkma gücü gösterememeyle açıklanabilir.

İstanbul'da 1 Mayıs

Faaliyetler ve değerlendirmeler

Örgütümüzün Newroz döneminde yoğunlaştırdığı politik-pratik faaliyet, 1 Mayıs öncesi dönemde de güçlendirilerek sürdürüldü. Faaliyetin hedeflenen alanlara götürülmesinin önüne çıkarılan engeller aşıldı. Şu hep gözönünde bulunduruldu: Elde bulunan güç ve olanaklarla en iyi düzenlemeyi yapmak ve en iyi sonucu alacak biçimde çalışmamızı gerçekleştirmek... Nesnelliğe mahkum olmamak...

Genel planda doyurucu bir devrimci siyasal faaliyetin yürütülmediği bir dönemde örgütümüzün özellikle İstanbul'da gösterdiği çaba, ulaşılan fabrika ve semtlerde ilgiyle karşılandı. Avrupa yakasında; Pancar Motor, Derby, Makina Kalıp, Cibali Tekel, Bomonti Tekel, Erka Balata, Camialtı Tersanesi, Taşkızak, Topkapı Şişe-Cam, Otomarsan, Kağıthane Belediyesine, binlerce genel grev-genel direniş bildirisi ile 1 Mayıs bildirilerimizi dağıtıldı. Sürdürülen bu faaliyet içerisinde alınan mesajlar, çalışmaların sürekliliğinin sağlandığı koşullarda, devrimci ürünlerin gelecekte toparlanabileceğinin işaretlerini veriyordu.

E-5 hattı (Cevizlibağ, Merter, İncirli, Yeni-Bosna Avcılar), Edirnekapı, Halıcıoğlu, Topkapı fabrika çevreleri, Sonevler, Avcılar, Bomonti, Ok Meydanı, Çağlayan, Çapa, Soğanlı B. Sitesi, Gültepe, Kağıthane, Karabayır, Bağcılar bölgelerinde EKİM imzalı yoğun afişlemeler yapıldı.

Sonevler, Karabayır, Yeni Mahalle, Hürriyet Mahallesi, Şişe-Cam Blokları, Belediye Blokları, Gültepe, Metro gibi semtlerde ise bildiri dağıtma faaliyetleri belirli aksaklıklara karşın başarıyla gerçekleştirildi.

Anadolu yakasındaki faaliyetin ise daha düzenli, organizasyon yönünden daha başarılı yürütüldüğünü söylemek mümkün. Cevizli Tekel, Pendik Tersanesi, Packard, Ümraniye-Dudullu hattı, Kartal'ın Yakacık ve Gülsuyu semtleri, bu arada Kadıköy'ün merkezi 1 Mayıs faliyetimizin belli bir yoğunlukla yürütüldüğü birimler ve alanlar oldular.

Bu arada Ekimci Genç Komünistler de kendi alanlarında 1 Mayıs faaliyetlerini etkin bir biçimde yürüttüler.

Herşeye rağmen önemli bir başarı...

1 Mayıs miting ve yürüyüşlerine geçen yıllara oranla çok daha yüksek bir katılımın olacağını biliyor ve bekliyorduk. Hem bu bir özlem de değildi yalnızca. Ortam, işçilerin ruhhali vb. açıdan bu somut bir beklentiydi. Bu beklentimizin gerçeklik olmasının hem devrimci hareket ve hem de işçi hareketi üzerinde sanılandan da büyük etkisi olacaktı, olurdu. Buna bu dönemde çok ihtiyaç vardı, var. Devrimcilerin ve işçilerin moral dopinge ihtiyaçlarını görmemek mümkün değil. '87-90 yıllarındaki ruh halleri çok iyiydi, şimdilerde gözle görülür bir umutsuzluk -bir kendine güvensizlik var. Devrimci harekette bu çok daha açık-seçik görülüyor, hissediliyor. Beklentilerimize eşdeğerde bir katılım olmamakla birlikte hayal kırıklığına da uğramadık. Hatırı sayılır kalabalıklar toplandı. Daha fazla olmaması diğer tüm etkenlerin yanısıra havanın yağışlı olması nedeniyleydi. Bu gerçek... Sanıyorum mevcut katılımın dahi moral etkileri olacaktır... Henüz çok somut bilgileri sahip olmamakla birlikte bunu söyleyebilirim.

Devrimci gruplar 1 Mayıs çalışmalarına son hafta içinde başladılar. Bir bölümü legal özel sayı ve afişlerle kendilerini gösterdiler. Etkisizdi... Bizse hayli gözalan bir çalışma yürüttük. Büyük ağırlıkla illegal bildiriler, afişler, pullar vb. ile faaliyet yürütmüş olmamız herkesin dikkatini çekti, çekiyor. Kesin olarak etkileri oldu.

12 Eylül sonrası 1 Mayıs çalışmalarının en göz alanı bu 1 Mayıs'tı. Türk-İş, daha çok da DİSK'in bir kaç çeşit afişleri, bağlı bazı sendikaların (Deri-İş gibi) afişleri bir yana, Sosyalist Türkiye Partisi'nin afişleri hatırı sayılır dikkat çekiyordu. Kısaca İstanbul'un hemen her duvarı 1 Mayıs afişleriyle süslenmişti. İstanbul renkli bir 1 Mayıs karnavalı yaşadı sanki... İstenilen militanlıkta olmasa da, böyle... Yürürken, otobüslerle geçerken hep 1 Mayıs havasını soluyordu insan... "Bir de yeterli canlılık ve militanlıkta yaşansa" diyesi geliyordu insanın. Devrimci grupların etkisizliğine karşın, bizim ve diğer bazı grupların çabalar iyimserliği artırıyordu.

S. M

"1 Mayıs'ta Taksim'de" şiarı üzerine

Hareketimizin "1 Mayıs'ta Taksim'de!" şiarını öne çıkarttığı bu yılki 1 Mayıs perspektifinin, pratik sürecimiz içerisinde, özellikle de Nisan'ın son günlerinde, doğru bir taktik olduğunu gözlemledik. Özellikle bu şiarın politik genel grev ve işçi sınıfının öncü partisinin örgütlenmesi hedefleriyle birlikte ele alınarak işlenmesi anlamlı idi. Şu ya da bu şekilde ulaşabildiğimiz işçilere yönelimimizi, kararlılığımızı ve en önemlisi de iddiamızı anlattık.

Bununla birlikte, çalışmalarımız sırasında, kimi yoldaşların bu yılki yönelimimizde bazı karmaşalar yaşadığını da gözlemledik. Kuşkusuz bunda geçmiş 1 Mayıs'lardan biraz daha farklı bir politika gütmemizin rolü olmuştur. Ancak asıl karmaşa bir ajitasyon sloganı olarak „1 Mayıs'ta Taksim'de!"nin bu yoldaşlarımızca mutlak bir eylem çağrısı olarak algılanmasıydı. Kafalardaki soru da, "gün gelip çattığında, Taksim'e gitmenin koşullarını yaratamaz ve dolayısıyla oraya gitmez isek, dürüst bir politika mı yapmış oluruz?" şeklinde idi.

Geçmişte, "Taksim" çağrısını yapan devrimci demokrasinin bazı örgütleri, „her ne pahasına olursa olsun" alanı zorlama iddiasını taşıdılar. Ama onlar politikayı sınıf için değil, kendileri için belirlemekteydiler. Bu bağlamda 20 ya da bin kişilik sınıftan kopuk bir grubun Taksim'de 1 Mayıs'ı kutlama girişimi, kendi içinde ve kendi açılarından anlamlıydı. Sınıfsal doğaları gereği bu, „gürültü çıkaran" cesur eylemleri başarı hanelerine yazmışlardı. Oysa EKİM'in „1 Mayıs'ta Taksim'de" şiarının özü tamamiyle farklı olmak durumundadır. Bizler sınıf adına mücadele eden bir gençlik örgütü değil, sınıfa doğru taktiklerle yol gösteren, sınıf kitlelerini bu doğrultuda ikna eden ve her şeyden önemlisi, onları örgütleyen bir sınıf hareketi olmayı başarmak zorundayız. Bu bağlamda, saptanan politika, taraftarlarm kendi başlarına 1 Mayıs'ı nasıl kutlayacakları değil, sınıfı hangi politik hedefler doğrultusunda yönlendirip örgütleyeceğimiz sorunudur.

(...)

Sendikal cendereyi kıramamış işçi sınıfı, sendika şube yöneticilerine baskı yaparak 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama doğrultusunda bir kıpırdanış gösterse de, bu talebin gerçekliğe dönüşmesi konusunda hiçbir şubeden ciddi bir çaba gösterilmedi. Bunun böyle olacağı az çok biliniyordu....

E. DENİZ

Gençlik kesiminde 1 Mayıs faaliyetleri

Alanın kendine ait özgünlükleri olmakla birlikte, devrimci hareketin yürütmüş olduğu genel siyasal faaliyetteki zayıflık, gençlik kesiminde de aynen yansısını buldu.

Gençlik alanmda devrimci gruplarm çalışmaları 20 Nisan'dan sonra başlamakla birlikte, ağırlıklı olarak son bir hafta içine sıkıştırıldı. Ayrıca çalışma materyalinin kullanımı belirli alanlarla sınırlı kaldı.

Ekimci Genç Komünistler (EGK) olarak Nisan ayının ikinci haftasından itibaren, çalışmalarımızı İstanbul'daki üniversitelerin bütününe yönelik örgütledik. Bunlar: İstanbul Üniversitesi (Merkez Bina, Edebiyat Fakültesi, Fen Fakültesi, Coğrafya, Çapa ve Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Avcılar Kampüsü, Orman Fakültesi), İstanbul Teknik Üniversitesi (Ayazağa Kampüsü ve Gümüşsuyu), Yıldız Üniversitesi, Marmara Üniversitesi (Ata Eğitim Fakültesi, Basın-Yayın), Boğaziçi Üniversitesi, Mimar Sinan Üniversitesi (Mimarlık).

Faaliyetlerimize EKİM imzalı 1 Mayıs'a hazırlık bildirisinin dağıtımı ile başladık. "Kahrolsun Kapitalizm, Yaşasın Sosyalizm" şiarı yazılı EKİM

imzalı küçük boy afişler, EKİM 1 Mayıs'a çağrı bildirisi ve "İşçi-Gençlik Elele 1 Mayıs'ta Taksim'de" çağrımızı içeren EGK imzalı büyük boy afişle sürdürüldü.

Diğer gençlik gruplarının çalışmaları ise genel olarak legal çalışma materyalleri üzerinden yürüdü. TİKB merkezi bildirisi, TKİH-TKP/ML Hareketi ortak imzalı bildiri, TKİH ve TDKP afişleri, TDKP-GKB imzalı bildiriler bunun dışına çıkan örnekler oldular.

Genel olarak İstanbul öğrenim gençliği '93 1 Mayıs'ına hazırlanmada etkisiz kalmıştır. Mart ayı süresince yürütülen faaliyetlerde yakalanan düzey 1 Mayıs sürecinde korunamamıştır.

Son hafta içinde formlar vb. araçlarla kitleyi 1 Mayıs'a taşıma çabası yerine, genel olarak gençlik grupları, zamanı kendi bağımsız faaliyetini yürütmeye ayırmıştır. Biz ise, bunu kırmak ve kitleye daha farklı araç ve yöntemlerle ulaşmak, çeperimizdeki güçleri aktif olarak kitle içine yöneltip 1 Mayıs alanına daha fazla kitle taşımaya seferber etme noktasında, yetersiz kaldık. Gençlik güçlerimizin önemli bir bölümünü fabrika ve semt çalışmaları içinde eğitmek ise bu sürecin en olumlu yanlarından biri oldu bizim için.

1 Mayıs materyallerimizi kitleye taşımada belli bir düzey tutturulmuş olmakla birlikte, bunun etkisini derinleştirme ve toplama yönünde zayıf kalındı. 1 Mayıs gösterilerine daha kitlesel katılımı sağlamanın, gençlik alanındaki genel önderlik boşluğunu doldurmanın yolu tüm zayıflıklarımızın üzerine gitmeken, bunun için daha çok çaba göstermekten geçmektedir.

Bunu başarmanın potansiyel olanaklarına sahibiz.

Ekimci Genç Komünistler/İstanbul

1 Mayıs'taki etkinliği sürekli kılmalıyız

Kürt özgürlük mücadelesindeki son gelişmeler, sınıf hareketinin gelişmesinin önemini bir kez daha açığa çıkarmıştır.

Sınıf hareketinin gelişme seyri içinde olduğu dönemde ulusal özgürlük mücadelesi de belirli gelişmeler sağladı, sınıf hareketinin göreceli durağan olduğu dönemlerde Kürt özgürlük hareketi de önemli bir dayanaktan yoksun kaldı. Yani Kürt özgürlük hareketi müttefiğini arıyordu. Ne yazık ki bu noktada sınıf hareketi Kürt sorununun özünü anlamada, bilince çıkarmada yeterlilik gösterememiştir. Bu sorunun bir boyutu. Bir boyutu da, tersinden alırsak sınıf hareketi de, Kürt özgürlük hareketinin uzlaşma yoluna girmesi sonucu, önemli bir dayanağından ve müttefiğinden yoksun kalmak durumundadır.

Böylesi bir dönemde Türkiye solu da ciddi bir sınav arifesindedir. Sınıf gerçeğini kavramadaki isteksizlik, PKK'nın uzlaşma arayışlarını sınıfın desteğinden yoksunluğun yerine başka verilere ("dış desteğin zayıflaması" vb.) dayandırmaları, hala sınıf mücadelesinin önemini kavrayamamayı ve sınıfa yönelişin önünü karatmayı beraberinde getiriyor.

Oysa ki sınıf hareketi son iki yıldır belli bir gerileme içindeydi. Fakat buna aldanmamak gerekiyor. Önümüzdeki dönemde sınıf hareketi kuşkusuz kendini yeniden bulacaktır. Bu noktada sınıfa yönelmek, ona eylemlilik kazandırmak, sorunları karşısında duyarlı ve aşmada atılımcı bir rol oynamak misyonu, ciddi bir önderlik ile mümkündür. Bu nedenle yoğun propaganda ve ajitasyon, sınıf içerisinde çalışma ve onunla bütünleşme, özel bir önem kazanmaktadır. Ancak Türkiye soluna baktığımızda yeterli bir çabanın yokluğu görülmektedir. Kuşkusuz bunda perspektif yoksunluğunun özel bir rolü var.

Diğer siyasal örgütlerin sınıfa yönelmede atalet içerisinde olduğu bu dönemde bizler meseleyi daha bir bilince çıkartmalıyız. Çalışmalarımızı yoğunlaştırmalı, sınıfla her alanda birleşebilmenin yollarını döşemeliyiz.

Bu bilinçle 1 Mayıs çalışmalarını her bölgede yürütmek, anlamlı bir çabadır. Bu amaçla Esenler, Yüzyıl, Mahmutbey semtlerinde ciddi bir çalışma yürütüldü. Bu bölgelerin özellikle işçi yerleşim yerleri olduğu düşünüldüğünde, buradaki ajitasyon ve propaganda çalışmalasının önemi açıktır. Bu bölgede 1 Mayıs afişlerinin (2 çeşit) önemli durak ve alanlarda kullanılması suretiyle faaliyet yürütülmüştür.

Kuşkusuz bu tek başına yeterli değildir. Bunu sürekli kılmak gerekiyor. Gerek fabrika önlerinde gerek servislerde etkin ve yoğun propaganda ve ajitasyon faaliyetleri yürütülmelidir.

Biz henüz yeni olan kendi çalışma bölgemizde bu tür bir faaliyeti hedefliyoruz.

B. ACAR

1 Mayıs'ta alanlardaydık!

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı etkili ve yaygın bir faaliyetle karşıladık.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da devlet, 1 Mayıs'a sistemli terör ve yasaklarla hazırlandı. Devletin terör ve yasaklarına sendika bürokratları eklenmekte gecikmediler.

1 Mayıs, Adana'da kutlanamadı. Devlet ile sendika bürokratlarının ortak çabaları, bu yönüyle hedefine ulaşmış sayılabilir.

1 Mayıs'ta Mersin'de düzenlenen yürüyüş ve mitinge katılma kararı aldık. Adana'da „korsan" eylemler düzenleme ve böylece „alanlarda kutlama"yı fazla anlamlı bulmadık. Yaygın ve kitlesel bir katılımı sağlamak şimdilik olanaklı değildi. Biz ve devrimci hareketin toplamı, şimdilik bundan uzaktır. Ve yalnızca örgüt çevresinin katıldığı bir eylem fazla anlamlı değildir. Dolayısı ile sınıfla beraber ve ama militan bir kutlama, devrimci şiarları yaygınlaştırma, sendika bürokrasisinin hesaplarını boşa çıkarma tutumuydu doğru olan.

1 Mayıs günü bu perspektife uygun davranıldı.

1 Mayıs'ın Adana'da kutlanmasına yönelik girişimler, sendika bürokratlarınca „bozguncu" ve „yıkıcı"lıkla suçlanarak reddedildi. Öncü işçiler ve kamu emekçileri sendikalarının çabaları sonuç vermedi. Böylece sarı sendikacılar, düzen uşağı yüzlerini bir kez daha sergilediler.

Mersin'de yapılan mitingde ise, bolca Atatürk, SHP ve hükümet propagandası yaptılar. Yürüyüş ve miting bir resmi geçite çevrilmeye çalışıldı. Ancak çabaları önemli ölçüde boşa çıkarıldı.

Komünistler, yürüyüş ve miting boyunca attıkları sloganlarla sendika bürokratlarının hesaplarını boşa çıkardılar. Atılan sloganlar rica ve tehditle engellenmeye çalışıldı. Ancak çabaları sonuç vermedi..

Komünistler 1 Mayıs'ta alanlardaydı. Yürüyüşe coşkulu ve militanca katıldılar. Devrim ve sosyalizm şiarlarını haykırdılar, yaygınlaştırdılar. Sınıfla beraber militan ve devrimci bir 1 Mayıs!... Komünistlerin hedefi buydu ve bir ölçüde gerçekleştirilmiştir bu.

Siyasal faaliyetimizde yeni bir aşama

'93 1 Mayıs'ı bizim için önemliydi. Örgütsel ve politik faaliyetimizi yeni bir düzeye çıkarmalıydık. Bunu gözeten ve bu anlayış üzerinde yükselen bir faaliyet örgütleme kararı aldık. Gerekli hazırlıklar tamamladık ve faaliyetimizi başlattık.

Faaliyetimiz Nisan ayının ilk günlerinde fiilen başlatıldı. Belirlenmiş işçi semtleri ile önemli bazı noktalarda öncelikle yoğunlaştık. EKİM imzalı afişlerimiz ve bildirilerimiz faaliyetimizin araçları olarak kullanıldı. Nisan ayının son haftasına girdiğimizde, elimizdeki materyalleri başarıyla kullanmış, faaliyetimizi bu yönüyle tamamlamıştık.

Caddelere ve önemli bazı noktalara yapıştırılan afişler, polis tarafından üzerleri kazınarak yokedilmeye çalışılsa da mesajımız hedefine varmıştı. Afişlerin yapıldığı bölgelerdeki gençler, işçi ve emekçiler, EKİM'in faaliyetini dikkatle izliyorlar ve tartışıyorlardı. Bildirimiz de belli bir dikkat çekmiş ve ilgi yaratmıştı. Devrimci ve demokrat insanlar, gençler, az çok politikleşmiş işçi ve emekçilerin dikkat ve merakını üzerimizde toplayan bir etki yarattı. Bunu sevindirici ve önemli buluyoruz.

'93 1 Mayıs'ına, ilk defa farklı çalışma alanlarında ve çok yönlü bir şekilde hazırlandık. Daha önceki 1 Mayıs'ta, yalnızca yasadışı ajitasyon-propaganda araç ve yöntemlerini kullanıyor ve tümüyle bu zeminde faaliyet yürütüyorduk. Bugün artık daha farklı alanları ve daha zengin araç ve yöntemleri, platformları, birbirini tamamlayarak güçlendirecek şekilde kullanabilecek düzeydeyiz. '93 1 Mayısı'nda bunlar başarılı bir şekilde kullanılmıştır..

1 Mayıs öncesi, Adanalı Ekimciler olarak, anlamlı ve etkin bir faaliyet örgütleyip yürüttüğümüzü söyleyebiliriz.

'93 1 Mayıs faaliyeti bizim için yeni bir dönemin başlangıcı olacaktır. Herkesin legal araçlara sığındığı, faaliyetini bu eksende örgütlediği 1 Mayıs çalışmasında da böyle davrandığı bir dönemde, biz, rüzgara karşı hareket ettik. İllegal araçları ısrarla ve başarılı bir şekilde kullandık. Faaliyetimiz yasalcılara bir çağrıdır. Ve tutulması gereken yolu göstermektedir.

Biz kararlı ve iddialıyız. Politik ve örgütsel çalışmamızı daha güçlü, etkin ve her alanda süreklileştirerek sürdüreceğiz. EKİM, Adana'da yolaçıcı olacaktır.

Ekimciler/Adana

Mersin'de 1 Mayıs kutlaması

Coşkulu yürüyüş/durgun miting

Mersin'de 1 Mayıs 15 bin civrında bir kitlenin istasyon alanında birikmesiyle başladı. İstasyon alanında kortejler oluşturulup Cumhuriyet Alanı'na doğru büyük bir coşkuyla yürüyüşe geçildi. Bu alan kuşlamalarımızla süslendi. Yürüyüş boyunca Tertip Komitesi'nin belirlediği geri sloganların dışına çıkıldı. "Kahrolsun Kapitalizm, Yaşasın Sosyalizm!", "Kapitalizm Mezara, İşçiler İktidara!", "Kürtlere Özgürlük!", "İşçi Botan Elele, Sosyalizme!", "İnfazlara Son!" sloganları atıldı. Ancak Tertip Komitesi bütün gücüyle düzeni hedefleyen bu sloganların atılmamaya, sloganlarını atan yoldaşlarımızı engellemeye çalıştı. Fakat engelleyemediler ve yoldaşlarımızdan gereken cevabı aldılar. Ve bütün çabalarına rağmen, sloganlarımız kitleden de gereken desteği buldu.

Yürüyüş boyunca yaşanan coşku ve heyecan, Cumhuriyet Alanı'nda yerini bir sessizlik ve suskunluğa bıraktı. Bunun nedenin ise hain sendika ağalarının 1 Mayıs'ın içini boşaltma çabaları ile devrimci demokrat grupların dar-grupçu hesapları olduğunu söyleyebiliriz. Sendika ağaları 1 Mayıs'ın anlamını ve önemini vurgulayan ve düzeni teş-hir eden konuşmalar yerine, SHP ve Atatürk'ün partisi olarak sundukları CHP yöneticilerinin reklamını yaptılar. Onların ne kadar da işçi, emekçi ve Kürt dostu olduğunu anlatmaya çalıştılar.

Ancak biz proleter sosyalistler, bunların işçilerin, emekçilerin ve halkların düşmanı olduklarını haykırarak yuhladık. Adana SHP İl Başkanı Salman Serttepe ile CHP Genel Başkan Yardımcısı İstemihan Talay'ı konuşturmadık. Bu nedenle Türk-İş ve DİSK görevlileriyle sert tartışmalara girdik. Bu görevliler, SHP, CHP, Türk-İş ve DİSK yönetcilerini yuhladığımız için bizi eleştirerek kimi alkışlayacaklarını sordular ve alternatif göster-memizi istediler. Onlara düzen partilerinin ve sarı sendikacıların gerçek yüzünü anlattık.

1 Mayıs mitingini düzenleyen Türk-İş ve DİSK yöneticilerinin Kürtçe ve düzeni hedefleyen sloganların atılmasını ve halaylar çekilmesini engelledikleri için HEP, Liman-İş, Eğit-Sen ve Tüm Sağlık Sen'le beraber biz devrimciler, bu hain sendika ağalarını CHP ve SHP yöneticileriyle başbaşa bırakıp protesto ederek alandan ayrıldık.

Çukurova'dan Ekimciler

İzmir'de 1 Mayıs

1 Mayıs İzmir'de 4-5 bin civarında bir kitleyle kutlandı. Katılımın zayıf olmasının birden fazla nedeni var. Ancak 1 Mayıs'ı her şeye rağmen kutlamak önemli bir noktadır.

DİSK'e bağlı sendikalar İstanbul Pendik mitingine (daha sonra İzmir'deki mitinge katılma kararı aldıkları öğrenildi), Türk-İş'e bağlı sendikalar ise İstanbul Şişli'deki mitinge katılma yönünde karar almışlardır. Bunun yanısıra bazı sol grupların İstanbul'a gitmesi de katılımı etkilemiştir. Fakat esas etken özellikle İzmir'de çok sayıda üyeye sahip Petrol-İş, Tek-Gıda-İş, Belediye-İş gibi sendikaların hiç birinin İzmir mitingine katılmamış olmasıdır. Örneğin, İzmir'de fazla üyesi olmayan Harb-İş İstanbul mitingine 700 civarında işçiyle katılmıştır.

Bunun dışında, bazı sendika şubeleri ve kamu çalışanları sendikalarının, 1 Mayıs İzmir'de mi yapılsın, yoksa İstanbul'a mı gidelim tartışmaları uzun bir zaman almıştır. Bütün bu tartışmaların sonunda nihayet yapılabilen başvuruya ise ancak 28 Nisan'da cevap verilmesi ve bu nedenle doğru dürüst bir ön çalışmanın yapılmaması da katılımı etkiledi. Başvurucu sendika ve kuruluşların 29 ve 30 Nisan'da yaptıkları afişin başarısız bir tasarımdan gelen zayıflığı, miting propagandasının yaygın yapılmasını olumsuz etkilemiştir.

Mitingde 1 Mayıs'a özgü ortak bir coşku yoktu. Gruplar her zamanki gibi sloganlarını yarıştırdıkları bir platforma dönüştürdüler mitingi. Öyle ki kürsüde enternasyonal ve 1 Mayıs marşlarının çalındığı sırasda, özellikle HEP ve PKK'lıların bulunduğu

bölümlerde değişik marşlar söyleniyordu. Arkadaşlardan bazılarını uyardığımızda aldığımız cevap „bir şey olmaz"dı. Bütün devrimcilerin bu tür durumlara duyarlı olmaları gerekmektedir. 1 Mayıs gibi proletaryanın enternasyonal dayanışma birlik ve mücadele gününde ortak şiarlar ve duygular ön plana çıkartılmalıdır.

İzmir bir sanayi kentidir ve Ege'nin merkezidir. Sosyalizm mücadelesindeki yeri belirgin ve önemlidir. Komünistler ve devrimciler için önemli bir alandır. Sendika bürokrasisinin ve reformistlerin tüm sahte ikilemlerine karşı uyanık olunmalı ve çabaları boşa çıkarılmalıdır. Sahte tartışmalara karşı anında tavır alınıp, tutum belirlenmelidir. Çünkü DİSK'li ve Türk-İş'li sendika bürokratları, sınıfın kendi denetimlerinden çıkmaması için, siyasal ve kitlesel eylemliliklerden özellikle uzak durmaktadırlar. İzmir örneği bize çok şeyler öğretmelidir. Daha önceden başlayacak bir kampanya sınıf içinde azımsanmayacak bir politikleşme sağlayacaktı. Bu tür durumlar komünistler ve devrimciler için önemli bir ortam yaratmış olacaktı.

İzmir'den Ekimciler

İzmir 1 Mayıs faaliyetimiz

EKİM olarak tümüyle illegal bildiri, afiş ve kuşlamalarla yürüttüğümüz ön çalışmalarımız İzmir'de ilgiyle karşılandı.

Sümerbank ve Karşıyaka Belediyesine bağlı bir şantiyede 1 Mayıs'a çağrı bildirimizi dağıttık. Esas olarak fabrikaları hedeflememize rağmen daha çok değişik işçi ve gecekondu mahallelerine dağıtabildik. Bu bir olumsuzluk, fakat yeni dönem faaliyetinden kaynaklanan geçici bir olumsuzluktur. Giderilmesi bizim için zor değildir. Pankartımıza miting girişinde polis el koyduğu için miting alanında yazık ki pankartımızı açamadık. Miting alanında EKİM imzalı 3 çeşit kuşlama yaptık. Bütün eksikliklerimize rağmen gelecekte daha başarılı bir çalışma ve kalıcı örgütlülüklerle hedefe yürüyüşte yerimizi alacağız.

Yurtdışında 1 Mayıs kutlamaları

'92 yılında Almanya ile Avrupa'yı derinden etkileyen demir-çelik işkolundaki bunalımın metal sanayiindeki bunalımla birleşmesi, tüm Avrupa ülkelerinde işçi sınıfının yoğun eylemlerine sahne oldu. Burjuvazi her zaman olduğu iktisadi bunalımın faturasını işçi sınıfına yüklemeye çalışmakta ve sınıfın kazanımlarına saldırmaktadır. Bu ise işçi eylemlerinin ve grevlerin yaygınlaşmasına yolaçmaktadır.

'93 1 Mayıs'ı özellikle Almanya'daki işçi sınıfının eylemlilik içinde olduğu bir dönemde kutlandı.

Biz Avrupa'daki Ekimciler olarak 1 Mayıs'ın devrimci mücadele geleneğine ve enternasyonal ruhuna uygun bir faaliyet yürütmeye çalıştık. Kendi güç ve olanaklarımız ölçüsünde 1 Mayıs gösterilerine katıldık.

1 Mayıs'ın bir hafta öncesinde, Almanya, İsviçre, Fransa, Hollanda ve Belçika'da, her ülkenin kendi dilinde hazırladığımz 7500 afiş yaptık ve on binin üzerinde bildiri dağıttık. Bildiri ve afişlerimizde, yabancı düşmanlığınmm, işsizliğinin, sömürünün ve savaşın kapitalizmden kaynaklandığı vurgusunu öne çıkardık.

1 Mayıs gösterilerinde, güçlerimizi tek merkezde toplamak yerine, bulunduğumuz her bölgede yürüyüşlere katıldık. 1 Mayıs bildirimizi, Türkiye'den yoldaşların gönderdiği bildiriyi dağıttık. Bazı bölgelerde kızıl bayraklar ve pankartlarımızla yürüdük. "Kahrolsun Kapitalizm, Yaşasın Sosyalizm!", "Kapitalizm Irkçılık, Yoksulluk, Sömürü ve Savaş Demektir!","Yabancı Düşmanlığına, İşsizliğe, Sömürüye ve Savaşa Karşı Mücadeleye!", "Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşin" şiarlarının değişik dillerde yazıldığı pankartlar hazırlamıştık.

1 Mayıs gösterilerinden sonra Almanya'nın değişik kentlerinde MLPD'nin düzenlediği 1 Mayıs şenliklerini Ekimciler olarak katıldık. Rüsselsheim ve Wuppertal'da ise bu şenlikleri ortaklaşa düzenledik.

Wuppertal çevresinde düzenlediğiniz 1 Mayıs şenliğine 350'nin üzerinde insan katıldı. Salon MLPD ve EKİM'in renk renk afişleri ve pankartlarla süslenmişti. Şenliğe 1 Mayıs marşı ile başlandı. Almanca ve Türkçe yapılan konuşmalarm ardından koro eşliğinde hep birlike Enternasyonal söylendi. Söylenen türküler, çekilen halaylar ve atılan sloganlarla gece coşkulu bir havada geçti.

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

EKİM Yurtdışı Örgütü

Dünyada 1 Mayıs kutlamaları

Bu yılki 1 Mayıs, dünya ekonomisinin kapitalist metropolleri de içine alan genel bunalımının daha da derinleşmekte olduğu koşullarda kutlandı. Dünya kapitalizmi İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana en büyük aşırı üretim kriziyle yüzyüze bulunuyor. Mutlak yoksulluk, ulaştığı yüksek oranlarla, geri kalmış ülkelerin en önemli sosyal gerçekliği haline gelmiştir. Dünya Bankası'nın son açıklamalarına göre, dünya çapında mutlak yoksulluk sınırı altında yaşayan insan sayısı 1,1 milyar düzeyine ulaşmıştır.

Ekonomik bunalım bütün kapitalist merkezlerde politik bir krize de yolaçmakta, burjuva temsili kurumlar giderek yıpranmakta, İtalya örneğinde yaşandığı gibi adeta kokuşmaktadır.

Bu durum özellikle çalışan kesimler içinde kapitalist kurum ve yapılanmaların sorgulanmasına yolaçıyor. Kitlesel direnişler ve gösteriler dünya çapında giderek yaygınlaşıyor.

Dünyadaki '93 1 Mayıs kutlamalarına damgasını vuran da bu olgu oldu. Bazı ülkelerde bu yılki 1 Mayıs kutlamalarına ilişkin kısa bilgiler şöyle:

Rusya: 1 Mayıs öncesinde, komünist örgütlerin yasaklanması, Parlamento ve Kongre'nin dağıtılması ve olağanüstü hal ilan edilmesi vb. ilişkin reform tasarıları genel bir gerginlik ortamına yolaçmıştı.

Uzun bir dönemdir devrimci gruplar ile diğer muhalefet gruplarının Yeltsin karşıtı her eylemi politik kitle gösterilerine dönüşmektedir. Bu nedenle devlet güçleri, 1 Mayıs günü, bazı önemli caddeleri kapatarak yürüyüşçülerin Beyaz Saray önünde eylem yapmalarını engellemeye çalıştılar. Özellikle 1 Mayıs'ın geleneksel alanı Kızıl Meydan polisler tarafından çevrilmişti. Moskova Devlet Üniversitesi meydanında kutlamaya giden eylemciler de engellenmek istendi. Çatışma bu ortamda doğdu.

Yürüyüşçüler polis barikatlarına saldırarak polisi yer yer etkisiz hale getirmeyi ve Kızıl Meydan'a girmeyi başardılar. Öyle ki, ilk etapta yaralananların 70'i yürüyüşçülerden, 205'i devlet güçlerinden oluşmaktaydı.

Daha sonra Beyaz Saray önünde toplanan eylemciler, "Kahrolsun Yeltsin!", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi!" sloganlarını attılar.

Küba: Havana Devrim Meydanı'nda 1 milyona yakın insan 1 Mayıs kutlamalarına katıldı. Bu, Küba halkının 31 yıllık ambargo ve kuşatmaya karşı sosyalizme bağlılığının ifadesi idi. Emperyalist saldırganlığı teşhir eden Fidel Castro bir kez daha Küba halkını sosyalizmi savunmaya çağırdı.

Çek Cumhuriyeti: Prag'da 1 Mayıs, Komünist Partisi'nin çağrısıyla, 4 binin üzerinde işçinin katıldığı bir gösteriyle kutlandı. Kızıl bayraklar ve sosyalizm özlemini dile getiren sloganlarla eylem coşkulu bir havada geçti. Yapılan konuşmalarda kapitalist pazar ekonomisi ve emperyalizmin doğuyu sömürgeleştirme çabaları teşhir edildi.

İsveç: 1 Mayıs günü, Stockholm'de onbinlerce yürüyüşçü, şehir merkezinde, "İsveç modeli"nin ölümünü sembolize eden bir tabut taşıdılar. Sosyal haklara yapılan saldırılara tepkilerini ortaya koyan işçiler, herkese iş talebini haykırdılar. Bugün İsveç'de işsizlik oranı % 7,3'e ulaşmış bulunmaktadır.

Guetamala: Son dönemin en büyük 1 Mayıs kitle gösterisi düzenlendi. 35 bin kişinin katıldığı gösterilerde daha iyi çalışma koşulları talep edilirken, faşist yapılar teşhir edildi.

Kenya: 1 Mayıs büyük bir kitle gösterisi ile kutlandı. Hükümeti istifaya çağıran kitleye polis yer yer saldırdı. Eylem sonrasında ise, hükümet başkanını düşürmek ve ücretleri iki kat artırmak için 3 Mayıs'ta genel grev çağrısı yapan işçi önderi Joseph Mugalla polis tarafından tutuklandı.

Güney Afrika: Sendika Federasyonu Cosatu'nun çağrısıyla, 1 Mayıs, onbinlerce insan tarafından 20 ayrı yerde kutlandı. Beyaz hükümetin izlediği politika ve Apartheit'in teşhiri en önemli temayı oluşturuyordu.

Güney Kore: 35 yıldan bu yana ilk kez 1 Mayıs kutlamalarına izin verildi. Seul'de 20 bini aşkın insanın katıldığı bir gösteri düzenlendi. Hükümetin işçi düşmanı politikası teşhir edilerek politik özgürlük talebinde bulunuldu.

Japonya: 3,4 milyona yakın insan değişik bölgelerde 1 Mayıs kutlamalarına katıldılar.

Çin: İlk kez bu yıl Çin'de 1 Mayıs resmi olarak kutlanmadı. Bunun yerine parti yayın organı *Renmin Ribao*, ilk sayfasında, serbest pazar ekonomisinin üstünlüklerini anlatarak işçilerin bundan korkmamaları gerektiğini öğütlüyordu!

1 Mayıs'ta da sermayenin hizmetinde idiler

Sendika bürokrasinin ihaneti

'93 1 Mayıs'ın yaklaşmasıyla birlikte, nispeten erken bir tarihte atağa geçen sendika bürokrasisi, 1 Mayıs'ın devrimci ve mücadeleci içeriğini boşaltmak için adeta birbiriyle yarıştı. Geçen yıllarda 1 Mayıs'ı salonlara hapsetme girişimleri ile burjuvaziye uşaklıkta kusur etmeyen uzlaşmacı çizgilerini açıkça ortaya koyan sendika yönetimleri, tabanda buna karşı gelişen tepki ve baskıların zorlayıcı etkisiyle, bu yıl farklı bir taktik geliştirdiler.

Türk-İş, DİSK ve Hak-İş aynı ortak amaçla, 1 Mayıs'ın devrimci ve mücadeleci içeriğine uygun kutlanması yönünde tabandan yükselen isteklerin bilinçli bir çaba ve iradeye dönüşmesini engellemek isteyen aynı ataklıkla, '93 1 Mayıs'ının Taksim alanında kutlanması için başvurularda bulundular.

Taksim 1 Mayıs Alanı için sahte girişimler

Sendika konfederasyonları bir yandan işçi sınıfına daha kararlı ve daha mücadeleci bir görüntü sunmak için birbirleriyle yarışırlarken, öte yandan ise burjuvaziye hizmet aşkıyla yandıklarını göstermek için olağanüstü çaba harcadılar. Görünürde radikal bir çıkış yaparak, 1 Mayıs'ın yasaklı Taksim alanını '93 1 Mayıs kutlamaları için isteyen sendika bürokratları, değil işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs geleneğine sahip çıkmak, tersine bu geleneği kararmak ve yozlaştırmak amacında olduklarını daha ilk elden açıkladılar. Tüm konfederasyon yönetimlerinin yüreğindekini en pervasız bir şekilde dile getiren Hak-İş Genel Başkanı Necati Çelik ve Genel Sekreter Metin Türker oldu: *„Hak-İş bu yıl 1 Mayıs'ı Türk Bayrağı gölgesinde ve İstiklal Marşı eşliğinde kutlamak istemektedir. ... Kabul etmek gerekir ki, ülkemizde 1 Mayıs'ın İstanbul'da ve muhakkak Taksim Meydanı'nda kutlanması, büyük önem ifade etmektedir. Çünkü 1977 1 Mayıs kutlamalarında bu meydanlarda kan akmış ve bu güne yabancı ideolojiler yüklenmeye çalışılmıştır. Ülkemiz işçi hareketi, kamuoyuna olan sorumluluğunun bilinci içinde bu yıl 1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda amacına uygun olarak, kansız ve kavgasız kutlayarak, hem görevini yapmak, hem de 1 Mayıs'ın üstündeki lekeyi ortadan kaldırmak ve bu günü aklamak istemektedir."*

Sendika bürokrasisi bu ve benzeri sözlerle; '77 1 Mayıs'ında sınıf mücadelesine, işçi sınıfının birliğine ve sosyalizme olan inancını haykırırken devletin karanlık güçleri tarafından katledilen onlarca işçinin kanıyla sulanan Taksim Alanı'nın o gün bugündür işçi sınıfı için taşıdığı anlamı kararmaya, dahası 1 Mayıs'ı iğdiş etmeye çalıştılar. Oysa tüm bu iğrenç çabaları istenilen sonucu vermedi. Zira, 1 Mayıs'ın işçi sınıfının burjuvaziyle ortaklaşa kutladığı bir uzlaşma günü değil, tersine proletaryanın ve emekçilerin sermayeye karşı seslerini yükselttiği bir kavga günü olduğu bilinci köklerini tarihten almaktadır. Sınıfın birlik, dayanışma ve mücadele isteği, 107 senedir dünyanın her bir yanında 1 Mayıs'larda akan kanda yazılıdır. Tam da bu nedenledir ki, Türkiye'de 1 Mayıs Taksim Alanı'nı, Taksim Alanı ise sınıf kavgasını, mücadelesini anlatır.

1 Mayıs'ın ve Taksim alanının içeriğini boşaltmanın, koca bir mücadele geleneğini yozlaştırmanın bu kadar kolay olmadığını gayet iyi kavrayan burjuvazi, Taksim Alanı için yapılan başvuruları, tüm uzlaşmacı içeriğine rağmen bugün için henüz erken ve tehlikeli bularak red etti. Daha bir kaç ay önce Bosna-Hersek mitinginin Taksim Alanı'nda yapılmasına itirazı olmayan İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, burjuvazinin Taksim ve Taksim'in yarattığı çağrışımlar karşısında duyduğu korkuyu apaçık yalan söyleyerek dile getirdi: „Taksim Alanı miting yapmaya uygun değildir. Zaten buna yasalarımız da izin vermiyor. Bizim Taksim Alanı için miting izni vermeye yetkimiz yok".

Bundan pek rahatlamış görünen Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama amaçlarında pek de ciddi olmadıklarını şöyle ifade ediyordu: „Zaten meydanda yapılan çeşitli kazılar nedeniyle orası pek de uygun değil." Lafta Taksim'de direnen DİSK ve Hak-İş ağaları

ise gerçek amaçlarını gelişen olayların seyri içinde ortaya koydular. Hak-İş Taksim yasağını, en pespaye bir eylemsizlik için kendine paravan yaparken, Türk-İş ve DİSK kıyasıya bir sendikal rekabet için alanı boş buldular.

Hain sendika bürokratlarının sınıfı bölme çabaları

„Değişim"e uğramış çehresiyle geleneksel sarı çizgisine yeni bir kaftan giydiren Türk-İş, ile sınıfa yeni bir sendikal alternatif olarak sunulmaya çalışılan DİSK, bir yandan sendikal rekabeti kızıştırırken, öte yandan sınıfı bölmek için ustaca bir işbirliği yaptılar. İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele gününü, bölünmüşlüğün hat safhaya vardırıldığı, sendikal rekabetin önplana çıktığı, mücadele ve kavga yerine ihanetin ve uzlaşmanın hakim olduğu bir güne çevirmek için ellerinden geleni ardlarına koymadılar. Türk-İş 1 Mayıs'ı Abide-i Hürriyet Meydanında kutlanak için hazırlıklarını yaparken, DİSK de 1 Mayıs'da Pendik'te olacağını açıkladı.

İşçi sınıfının, 1 Mayıs'ı birlikte karşılama yönünde tabandan yükselttiği sesine rağmen sınıf birliğini parçalama konusunda inatlarını koruyan konfederasyonlar, işçi sınıfını dayanışma ve birlik günleri olan 1 Mayıs'ta bölerek, burjuvaziye önemli bir hizmette bulunmanın mutluluğunu yaşadılar.

Sendika bürokratları, 1 Mayıs'ın devrimci anlamını boşaltma ve bir uzlaşma gününe çevirme konusunda taahhütlerini, sözkonusu tarih yaklaşırken kamuoyuna yönelik TV ve basından da sık sık tekraladılar. *„1 Mayıs'ın komünistlerin bayramı olmadığını göstereceğiz", „1 Mayıs'ı barış, dostluk ve kardeşlik içinde kutlayacağız", „1 Mayıs'ta bu barış havasını bozacak provokasyonlara izin vermeyeceğiz"* şeklinde açıklamalar yaptılar. Böylece işçi sınıfını yalnızca bölmek değil, onu sınıf bilinçli öncülerinden, komünistlerden ve devrimcilerden yalıtmak için de ellerinden geleni ardlarına koymayacaklarını tehditkar bir şekilde ortaya koydular. İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu'nun, 1 Mayıs'ı karşılayan günün bitiminde TV'den yaptığı açıklaması, sermaye devletinin sendika bürokratlarına ne denli güvendiğini yansıtıyordu.

Gerçi burjuvazinin bu inancında ne denli haklı olduğunu görmek için 1 Mayıs gününü beklemek gereksizdi. Ancak '93 1 Mayıs'ında yaşananlar bunu bir kez daha ve en çıplak bir tarzda anlamak için eşsiz fırsatlar sunuyordu.

Sendika bürokratları alanlarda da sermayenin hizmetinde ve onun kolluk kuvvetleriyle kolkola idiler

Hak-İş, Taksim Alanı'na siyah çelenk koymak gibi göstermelik olduğu kadar pespaye de olan girişimini, beklenen engellemeler üzerine yarıda keserek, planlı ve programlı bir manevrayla eylemsizlikte karar kıldı ve bu tutumunu ikiyüzlü bir pervasızlıkla „protesto" ilan etti.

Türk-İş ise Abide-i Hürriyet Alan'ını Türk bayraklarıyla ve Atatürk posteri ile donatmış, kürsüye İstiklal marşı bandosunu kurmuştu. Miting alanına, devlet güvenlik güçleri ile elbirliği içinde, işçiler ile „tehlike arzedecek" gruplar ayrı ayrı ve polisin daha rahat ulaşabileceği yerlere sokuldu. Mitinge katılmak isteyen insan kitlesinin üstü büyük bir titizlikle arandı. Burjuvazinin hoşuna gitmeyen dolayısıyla sendikanın belirlemediği „Yaşasın Halkların Kardeşliği ve Birliği!", „Yargısız İnfazlara Son!", „Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!", „Kahrolsun Kapitalizm, Yaşasın Sosyalizm!" vb. gibi sloganları ve talepleri içeren pankart ve dövizlere el konuldu. Sendika görevlileri ellerinde megafonlarla işçileri olası sızmalara karşı uyarıp, belirlenmemiş sloganların atılmasını yasakladılar. Davul-zurnalar, çalınan müzikler, belirlenen sloganlar, yapılan konuşmalar, herşey ama herşey, 1 Mayıs'ın, işçi sınıfının sermayeye karşı verdiği mücadeleyi simgeleyen ve kavganın doruklara ulaştığı bir gün olduğunu, sınıfın birlik ve dayanışmasını simgelediğini, tarihte ve bugün 1 Mayıs'ın sınıf ile devrimcilerin ortaklaşa kutladığı, sosyalizme olan inanç ve özlemlerini haykırdıkları bir gün olduğunu unutturmak ve bu doğrultudaki olası girişimleri bastırmak için hazırlanmıştı. Kısacası dün 1 Mayıs'ın "bahar bayramı" olduğunu iddia edenler, bugün aynı ihanetçi tutumlarını sürdürdüler. 1 Mayıs'ın burjuvazi ile işçi sınıfının ortaklaşa kutladıkları, sınıf çelişkilerini örten bir sözde barış, dostluk ve uzlaşma günü şeklinde ehlileştirilmesi için olağanüstü çaba harcadılar.

DİSK'in Pendik alanında sergilediği tutumun niteliği farklı değildi. Orada da sermayenin kolluk kuvvetleri ile sendika yönetimi uyum içinde işbirliklerini yerine getiriyor, valiliğin yasakladığı sloganların atılmaması için kitle uyarılıyor, davul ve zurnalar günü ruhsuz bir „şenlik" havasına büründürmek için çalınıyor, sermayenin en halis uşaklarından olan SHP milletvekilleri ve İstanbul

Büyükşehir Belediye Başkanı Nurettin Sözen kitleye karanfil atıyordu.

Kısacası, 1 Mayıs'ı önceleyen süreçte tabana yönelik olarak, 1 Mayıs'ın gerçek devrimci içeriğini, sınıfın birlik, dayanışma ve mücadelesini vurgulayan bir tek çalışma yürütmemiş, bundan bilinçli bir tarzda kaçınmış olan sendika yönetimleri, ister yeni bir imaj peşinde olan Türk-İş şahsında, ister sınıfın yeni sendikal alternatifi olarak paye toplamak isteyen DİSK şahsında olsun, uzlaşmacı, ihanetçi, sarı çizgilerini 1 Mayıs kutlamalarında bir kez daha ortaya koydular.

Tüm çabalara rağmen işçiler arasında 1 Mayıs mücadele ruhu yıldan yıla güçleniyor

Oysa, son bir kaç yıldır 1 Mayıs'ı devrimci içeriğinden, politik amacından, sınıfın gerçek çıkarlarından uzak bir tarzda kutlamak, başka bir deyimle geçiştirmek isteyen sendika bürokrasisi, izlediği tüm taktiklere rağmen, tutumunu yıldan yıla esnetmek zorunda da kalmaktadır. Gerçi dün fazla bir zorlukla karşılaşmadan 1 Mayıs'ı salonlara hapsetmeyi başaranlar, bugün fazla bir zorlukla karşılaşmadan 1 Mayıs'ın alanlarda „fevkalade bir olgunluk ve sağduyu içinde", kutlanmasını belli sınırlar içinde başardılar. Ancak buna rağmen, dün olduğu gibi bugün de, işçi sınıfının 1 Mayıs'ı birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak ve Taksim'de kutlama isteğini bastıramadılar. Tam tersine yıldan yıla kabaran ve sendika bürokrasisine karşı büyüyen bir öfkeyle de birleşen bu istek, kendini '93 1 Mayıs gösterilerinde de ortaya koydu.

Çalınan İstiklal marşı, ve Atatürk için düzenlenen saygı duruşu, ancak ıslık ve yuhlamalar eşliğinde tamamlanabildi. Sendika bürokratlarının ve sermaye temsilcilerinin her konuşması yine yuhlamalarla kesildi. En fazla ve gür bir sesle atılan sloganların başında; „Sendika Ağaları Defolsun!" ve „Kahrolsun Sendika Ağaları!" gelmesi, işçi sınıfında sendika bürokrasine karşı biriken öfke ve tepkilerin ifadesi oldu. Ayrı ayrı yerlerde duran işçiler ile devrimci grupların ortaklaşa attıkları bir dizi politik slogan yer yer kendini duyurabildiyse de aradaki kopukluktan dolayı bir ölçüde cılız kaldı: „Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan!", „Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni, Yaşasın Sosyalizm!", „Devlet Terörüne Son!", „İşçi-Memlur Elele, Genel Greve!", „Kapitalizm Mezara, İşçiler İktidara!", „1 Mayıs Taksim'de Kutlanmalıdır"...

İşçi sınıfı politik bir güç olmak istiyor, fakat henüz bunu başaramıyor

1 Mayıs'ı önceleyen süreçte ve 1 Mayıs günü İşçi sınıfının ve öncelikle öncü işçilerin geliştirdikleri tutumdan hareketle şu söylenebilir:

İşçi sınıfı politik bir güç olmak istiyor. Yalnızlıktan, ihanetten, bölünmüşlükten bıkan işçi sınıfı, kendine bir kanal arıyor. Ancak sınıf, kendisini gün be gün satan düzen partilerine ve sendika bürokrasisine olduğu kadar, henüz yeterince tanımadığı, uzaktan gözlemlemeyi tercih ettiği devrimci gruplara da güvensizdir. 1 Mayıs gösterilerini apolitik bir şenliğe bürüdürmek isteyen sendika bürokrasinin çizdiği sınırları benimsemeyen işçi sınıfı, buna rağmen, devrimcilerle ve komünistlerle işbirliği yaparak, bu sınırları bilinçli ve iradi bir tarzda parçalamak için bir tavır içine giremedi. Yine sendika bürokrasisinin 1 Mayıs'ta sergilediği ihanetçi tutumlarına tepki duyan işçi sınıfı, buna karşın kendi gücüne güvenerek bağımsız bir tavır örgütleyemedi. İşçiler, 1 Mayıs'ın mücadeleci içeriğine uygun Taksim'de kutlanmasını istemelerine rağmen, bunda direnemediler. 1 Mayıs'ın ayrı alanlarda kutlanarak sınıf birliğinin bölünmesine tepki duydular, ancak birlik ve dayanışma içinde bir 1 Mayıs'ı örgütlemek doğrultusunda bir girişimde de bulunmadılar. Özellikle öncü ve sınıf bilinçli işçiler, üstlerine düşen sorumluluklarını yerine getiremediler.

1 Mayıs sürecinde devrimci gruplar ve komünistler açısından ise, henüz işçi sınıfına ulaşamadıkları, onlarla gerçek bağlar kuramadıkları, hala uzaktan seslenmekle yetindikleri gözlemlenebildi. 1 Mayıs alanlarında işçilerle kaynaşamayan devrimci gruplar, buna rağmen işçi sınıfı ile yer yer ortak bir dil yakalayabildiler. Atılan ortak sloganların birçoğunun politik içerikli olması özellikle işçi sınıfının hem politikleşmeye ve hem de devrimcilere daha açık bir konum almaları yönünde olumlu bir gelişme sayılmalıdır.

İşçi sınıfının politik ve örgütsel gelişimi için daha çok çaba

Sonuç olarak: 1 Mayıs kutlamaları İstanbul'da sendika bürokrasinin ihaneti gölgesinde yaşandı. Oysa, sendika ağalarının sermaye ile ortaklaşa ortaya koydukları olağanüstü çaba yine de a-politik bir 1 Mayıs için yeterli olamadı. Ancak diğer yandan,

'93 1 Mayıs'ına sınıf öncülerinin ve devrimcilerin hakim olmasını engelleyen, herşeyden önce sınıf ile devrimciler arasında varlığını koruyan kopukluk ve sınıfın bilinçli kesiminin inisyatifsizliği ve kendi özgücüne olan güvensizliği oldu. İşçi sınıfı bu 1 Mayıs'ta sendikal ihanete karşı öfkesini ve tepkisini dile getirdiyse de, bir kez daha sendika bürokratların ihanetine karşı girişimsiz kaldı.

İşçi sınıfının diğer deneyimleri olduğu gibi bu 1 Mayıs da, sınıfın sendika bürokrasisini aşmadan, onun kurduğu barikatları parçalamadan, kendi gücüne ve eylemine güvenmeden, kendi örgütlülüğünü yaratmadan, kendisine çizilen sınırları aşamayacağını göstermiştir.

Sendika bürokrasisini ve legal sınıf partisi vb. gibi tartışılan diğer reformist alternatiflerin iç yüzünü sınıfa ısrarlı ve yorulmaz bir tarzda teşhir etmek, sınıfın kendi gücüne seslenmek, sınıfın bağrında parti inşa çalışmasını derinleştirmek, sosyalizmi aktif ve sürekli bir tarzda propaganda etmek, komünistlerin önümüzdeki süreçte en acil görevleridir.

Su DÖNMEZ

Belediye işçileri birleşik mücadeleye!

„Toplu kıyımlar", „özelleştirme", „ödenmeyen ücretler" uzun bir süredir belediye işçilerinin günlük yaşamına girmiş durumda... Türkiye'nin şu ya da bu köşesinde, örneğin Pendik'te, Kağıthane'de, İzmir'de vb. belediye işçileri, ya ücretlerini, toplusözleşme farklarını alamıyor, ya da işten atılıyorlar. Özellikle son aylarda Kağıthane Belediyesi işçilerinin başını çektiği eylemsellikler kamuoyunda belli bir ilgi odağı oldu. Ancak sorunlar tüm belediye işçileri için aynı iken, Kağıthane Belediyesi işçilerine anlamlı bir destek gelmemesi, eylemlerinin yerel düzeyde kalması, diğer bölgelerdeki belediye çalışanlarıyla belli bir birlikteliğe girilememesi -tüm bunların da düşündürücü olduğunu belirtelim. Belediye-İş bürokratlarının uzlaşmacı tavrının ise belediye işçileri arasında bir öfke yarattığı biliniyor. Ancak sendika bürokratlarının ikiyüzlü tavırlarını kırma doğrultusunda işçilerden anlamlı bir çaba da henüz görünmüyor.

Belediye-İş Sendikasının düzenlediği ve katılımın oldukça az olduğu Bağlarbaşı mitinginin ardından, sendika bu kez de Gazi Osman Paşa Meydanı'nda miting için başvuru yaptı. Valilik ise alanda inşaat çalışmaları olduğu gerekçesiyle izin vermedi. Diğer Belediye-İş mitinglerinin tersine, bu kez mitingin hafta sonuna rastlaması, Valiliği böylesi bir karar almaya sevketmiş olmalıydı. Çünkü belli bir kitleselliğin yakalanabilmesi mümkün olacaktı.

Mitinge katılmak için geldiğimizde, erteleme kararını duyduk. Gazi Osman Paşa Belediyesi önünde yaklaşık 100 kadar işçi bulunmaktaydı. Bu arada sendika temsilcilik odasında 2 belediye işçisinin açlık grevi 10. gününe ulaşmıştı. Onları ziyaretimizin ardından işçilerle görüştük. İşçiler yasaklamaya karşın yürüyüşü gerçekleştirmek niyetindeydi.

Belediye binasının önündeki işçiler bir süre sonra alkışlı protestoda bulunarak, „İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!", „Halkımız Saflara!", „Yaşasın Açlık Grevimiz!", „İşçi Kıyımına Son!" vb. sloganları haykırmaya başladılar. Ardından polis kapı önündeki kalabalığı dağıtmaya yeltendi. Topluluğun içerisinden bazı işçilerin, „kadınlar, çocuklar öne geçin, herkes otursun" diye çağrı yapması üzerine, kadınlar ve çocukların ön tarafa geçmesi ve işçilerin kararlığı karşısında polis geri çekilmek zorunda kaldı.

Yarım saat kadar süren alkışlı ve sloganlı protestonun ardından işçiler halay çekmeye başladılar. Topluluğun sayısı 200'ü bulmuştu. Ama işçiler yürüyüşü denemek yerine halay çekmede karar kıldılar. Bu arada polislerin ara sokakları tuttuğu ve meydana girişi yasakladığını da belirtelim.

Sloganlar atılıp, halay çekilirken, işçilerin arasında bir fısıldaşmadır başladı. „Özal kalp krizi geçirmiş ve ölmüş". Tepkiler hep benzerdi: „Sahi mi? Gebersin. Biz işçiler her gün ölüyoruz, onların umurunda mı?" Burjuva devletinin başının ölümü zaten işçiler arasında başka ne tür bir tepki yaratabilirdi ki?

Topluluk, Türkiye'nin ekonomik sorunlarının tartışılacağı (Gazi Osman Paşa'da düzenlenen) bir paneli izlemek üzere dağıldı. Hep kendini yineleyen, yerel düzeyde kalan eylemler ve sağlam bir örgütsel yapının olmayışının getirdiği sıkıntı ise işçilerin yüzlerinden okunmaktaydı.

Elif DENİZ

Rüşvet, yolsuzluk, hırsızlık... bini bir para!

Bu düzenin çivisi çıkmıştır!

Demirel: „ANAP hırsızlıkta birinci" diye açıklama yaptı... Mesut Yılmaz; "Sayın Demirel'in bu sözlerini aynen iade ediyorum." şeklinde yanıt verdi... Devlet Bakanı Cavit Çağlar , kendisi için yolsuzluk suçlamasında bulunan Mesut Yılmaz'a "yavşak" dedi... İLKSAN arsa alımında yaşanan 310 milyar liralık yolsuzluğun sahipleri bulunamıyor... Olaya karışan Milli Eğitim Bakanı Köksal Toptan; "hukuka aykırı bir durum yok" diye kendini savundu. *Tercüman* gazetesi sahibi Kemal Ilıcak ise "kahrından" ölüverdi.. ANAP dönemine ilişkin 17 eski bakan hakkında soruşturma açılırken; Demirel ve bakanlar hakkında açılan gensoru ve soruşturma önergeleri 22'ye ulaştı... Önergeler ise ya gündeme alınmıyor, ya da sonuçsuz kalıyor...

Milyarlarca ve yine milyarlarca liralık hırsızlıkların sorumluları işi bir orta oyununa çevirdiler... Devletin en üst düzey yetkililerinin, bakanlarının, başbakanlarının, muhalefet parti liderlerinin, cumhurbaşkanlarının, milletvekillerinin bizzat organize ve önderlik ettiği hırsızlık, yolsuzluk, yavşaklık!... Bini bir para! Devletin yüksek bürokratları, sermayeye peşkeş çektiği çilekli pastadan daha büyük pay kapmak için kendi aralarında rekabeti kızıştırmaktalar. Karşılıklı suçlamalar, ithamlar ve küfürleşmelerin düzeysizliği, „yüce devlet"in gerçek niteliğini ve karakterini ortaya sermektedir.

Devlet, sermayenin ve burjuvaların devletidir ve onun tek bir ilkesi vardır: çıkar! Sermaye devleti, burjuvazinin çıkarını korumak içindir ki, emek cephesi karşısına son derece organize, bütünsel ve güçlü bir tarzda çıkar. Emeğin ve toplumsal muhalefetin karşısında düzen tek nizamdır, tartışmasızdır ve kendi saflarından su sızdırmaz. Oysa gerçekte sermaye güçleri, kendi aralarında sürekli bir rekabet ve çekişme içindedirler. Bürokratlar, burjuvalar, sermaye babaları pastadan daha büyük pay almak için birbiriyle didişir dururlar. Burjuva partileri arasında süren çekişmeler, çeşitli sermaye güçlerinin ve tekellerin rekabeti ile dolaysız bağlantılıdır. Yine partiler içindeki hiziplerin ve anlaşmazlıkların arkasında şu veya bu hizibe/ gruba yakın olan işadamlarının çıkarı bulunmaktadır. Sermayenin en güçlü silahı olan burjuva basın ve televizyonundan bir meydan savaşı gibi yansıyan çıkar çekişmelerinde başta devlet olmak üzere medya, sendikalar, üniversiteler vb. gibi tüm burjuva düzen güçleri yerlerini almaktadırlar.

Öyle ki, çıkar sözkonusu olduğunda sermaye güçleri, tıpkı kemik peşinde koşan, ağızlarından salya akan it sürüsünü andırmaktadırlar. Havlaşmalar, hırlaşmalar, dalaşmalar hep bu aynı hırsın -daha çok kar, daha çok pay, daha çok kazanç- ifadesidir. Dün kapalı kapılar ardında yapılan, bugün uluorta sokağa dökülmüştür. Hırsızlıkmış, rüşvetmiş, yolsuzlukmuş ... Devlet katlarında bunlar öylesine olağan olaylar haline geldi ki, artık yapılıp yapılmadığı değil, kimin daha çok kimin daha az yaptığı, hırsızlıkta kimin birinci, kimin ikinci olduğu tartışılır olmuş.

Devletin, at midesini bulandıracak içyüzünü böylesine fütursuzca ortaya sermesi, tek bir şeyin kanıtı sayılmalıdır: Bu düzenin çivisi çıkmıştır! Sermaye devleti ve onun burjuva düzen partileri her geçen gün kitleler nezdinde meşrutiyetlerini yitiriyorlar. Devlet kurumunun imajını ciddi olarak yaralayan yalnızca en yüksek mevkileri işgal eden burjuva politikacılarının, bürokratların, sermayedarların ceplerini doldurmakta gösterdikleri rahatlığın ulaştığı dejenarasyon boyutu değildir kuşkusuz. Öyle ki dün toplumu demokratikleşme ve şefkat demagojileriyle uyutmaya çalışanlar, bugün „istesek tümünü öldürür, sonra da intihar etti deriz" türü tehditlerle susturmaya çalışıyor! Düzen cephesinin şefkatli, şeffaf devlet görüntüsünden tehditkar, terörist devlet imajına doğru yol alması, öte yandan kitlelerin uyanmaya eğilimli olduğunu, bunun işaretlerinin alındığı ortaya koymaktadır. Sermaye devleti, toplumsal muhalefetin içten içe geliştiğini, kitlelerin huzursuzluk içinde olduğunu izleyebilmesine rağmen kendi saygınlığını onaracak / koruyacak olanaklarının büyük çoğunluğunu tüketmiştir. Artık „saygın" olmaktan çok, fiili olarak ayakta kalmak önem kazanmaktadır. Oysa düzen, kitlelerin gözünde saygınlığını yitirdiği ölçüde, ayakta kalmasının da zorlaşacağını bilmektedir. Bugün yolsuzluklar içine boğazına kadar

batan devlet güçleri, bir yandan birbiriyle en düzeysiz tarzda çekişirken, tam da bunun içindir ki öte yandan devletin imajını tazeleyecek en ufak bir fırsatı da kaçırmıyorlar.

"Ben zenginleri severim" sözüyle olduğu gibi ailesini ve çevresini zengin etmekle de ünlü Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın ölümü, sanki burjuvazi yararına tanrı tarafından tertiplenmişti.

Devletin saygınlığına gölge düşürecek denli gündemi işgal eden ardı arkası kesilmez yolsuzluklar bir anda unutuldu. Yaklaşan 1 Mayıs'la birlikte kitle-lerde beklenen politizasyonun önüne baraj dikildi. Türk burjuvazisi, Kürt sorununun aldığı yeni boyutlara yönelik geliştirileceği tavır için de zaman kazandı. Yeni Cumhurbaşkanı kim olacak? Erken seçime gidilecek mi? soruları ortaya atıldı. Yaratılan hay huy içerisinde 12 Dev-Sol militanı kaşla göz arasında katledildi... İster Özal'm yaverleri, yardakçıları ve yağdanlıkları olsun, ister daha dün Özal'ı aldığı rüşvetlerden dolayı „bay % 10" diye ananlar olsun, tüm burjuva cephesi tek bir ağızdan haykırdı: „Yüce Türk milletinin başı sağolsun!", „Çok değerli devlet büyüğümüz, Cumhurbaşkanımız sevgili, sayın Turgut Özal'ımızı yitirdik!", „Acımız sonsuzdur!"... Medya tüm olanaklarını kullanarak bu kampanyaya tam gaz destek verdi. 6 gün yas ilan edildi. Olağanüstü bir cenaze töreni tertiplendi... Timsah gözyaşları su gibi aktı...

Tüm bunlar, bir yandan düzenin gündemi değiştirmekteki, kitleleri oyalamaktaki kısa vaadeli başarısını ortaya koyarken, diğer yandan uzun vaadede bunun zorluğuna ve hatta olanaksızlığına parmak basmaktadır.

Düzen her geçen gün kendi iç yüzünü daha çıplak bir tarzda açığa çıkarmaktadır! Devletin kendi eliyle yarattığı malzemeleri bir karşı propagandaya ve karşı ajitasyona çevirmek, bugün komünistlerin en önemli görevlerinden biridir. Kitlelerde sermaye devletine ve düzen güçlerine karşı uyanan umutsuzluğu ve güvensizliği açık ve kararlı bir karşı direnişe dönüştürmek, ancak aralıksız sürüdürülen bir teşhir ve politikleştirme faaliyeti ile mümkündür.

Devletin maskesi düştü...

Sıra devletin gerçek yüzünü açık sesle mahkum etmeye ve emek cephesini ona karşı örgütlemeye gelmiştir!

Almanya'da 1 Mayıs ve yaygınlaşan grevler

Almanya'da işçi sınıfı bu yıl 1 Mayıs'a genel bir eylemlilik ve grev hazırlıkları içinde girdi. Değişik şehirlerde onbinlerce işçi 1 Mayıs'ı gösterilerine katıldı. Özellikle Alman tekellerinin işçilere yönelik saldırıları protesto edildi. Yalnızca Berlin'deki eylemlere 40 bin kişi katıldı. Hemen her yerdeki yürüyüşlerde yabancılar önemli bir oranı teşkil ediyorlardı.

1 Mayıs öncesinde Doğu Alman işçileri 3 Mayıs'ta başlayacak greve %98 oranında evet demişlerdi. Doğu Almanya bir çeşit iç sömürge haline getirilmiş bulunmaktadır. Bu da Doğu Alman işçilerini mücadeleye itiyor. Grevin birinci gününde 19 metal ve elektronik işletmesinden on bin işçi üretimi durdurdu. İkinci gün ise toplam 30 bin işçi greve çıktı. İşçiler grevin sonuna kadar sürdürülmesi konusunda kararlılar.

Alman tekellerinin 1991 yılında imzalanan toplusözleşmeyi tek taraflı olarak feshetmeleri işçilerde büyük bir tepkiye yolaçtı. Bu antlaşmaya göre, Doğu Almanya'daki metal işçilerinin ücretlerine 1 Nisan 1993'den itibaren %26 oranında zam yapılması gerekiyordu. Böylece Doğu'daki metal işçilerinin ücretleri, Batı'daki işçilerin ücretleri ile denkleşmiş olacaktı. Fakat tekeller ülkedeki ekonomik krizi gerekçe göstererek ancak %9 oranında bir ücret artışını kabullenebileceklerini belirtmişlerdi.

Böylece 60 yıldan bu yana ilk kez Doğu Alman işçileri bir grev eyleminin içine girdiler. Bu, işçilerde özgüven ve kararlılığın, saldırılara karşı kollektif direniş ruhunun gelişmesine yolaçıyor. Daha önemlisi ise, ilk kez kapitalist pazar ekonomisinin/pazar mekanizmalarının ve burjuva demokrasisinin kurumlarıyla nesnel olarak karşı karşıya gelmiş olmaları. İşçiler için bu çok önemli bir deneyim oluyor.

Sistemli bir politik faaliyet

Kendini politika pratiğinde gereğince ortaya koymakta henüz zorlanan EKİM, ideolojik alanda yaptığı ihtilalci proleter-sosyalist çıkışı güçlü ve militan bir politik atılım ile birleştirmek zorundadır.

Böylesi bir atılımın bir süreç sorunu olduğu tartışmasızdır. Oysa canalıcı nokta bu süreci bugün, hemen şimdi başlatabilmektedir.

İdeolojik çizgimizi emin adımlarla hayata geçirecek olan kalıcı politik başarılar elde etmek, herşeyden önce sistemli, yoğunlaştırılmış bir politik faaliyete bağlıdır. Kesintisiz, kuşatıcı ve sonuç alıcı böylesi bir faaliyete önderlik edebilmek için yukardan-aşağıya çalışma tarzımızı acilen düzenlemeliyiz.

Faaliyetin planlanması

Harcanan devrimci enerji ne derecede yoğun olursa olsun, nereye yöneleceğini tam kestiremeyen, öncelikleri bilmeyen bir pratik çaba herzaman için dağıtıcı, başarısı ise geçici olacaktır. Örgütün ve kadroların pratik-politik faaliyetine yol gösteren temel kılavuz, kuşkusuz ki ideolojik çizgidir. Ancak ideolojik çizginin hayata adım adım uyarlanması ancak tüm örgütün (merkezi organlardan başlayarak en alttaki hücrelere kadar) kısa, orta ve uzun vaadeli politik hedefler doğrultusunda, net tanımlanmış bir çalışma planına sahip olmasıyla mümkündür. Merkezi önderlik genel politik-taktik hedefleri saptarken, yerel önderlikler ve onların altındaki birimler ve organlar kendi çalışma alanlarında bu genel politik-taktik hedefleri özgülleştirirler.

İşlevli bir faaliyet programının oluşturulabilmesi için çalışma alanının iyi tanınması gerekmektedir. Alandaki hangi fabrikalar stratejik önemiyle, mücadele gelenekleriyle, coğrafi konumuyla ön plandadır? Hangi fabrikalarda ne tür kıpırdanışlar, hareketler, arayışlar vardır? Sermayenin buraya yönelik politikaları, taktikleri nelerdir. Nereye, hangi hareketler, ne tür bir faaliyet götürüyor? İşçilerin eğilimleri ne? vb. gibi soruların sistemli bir tarzda yanıtlandığı ve alanın tüm özellikleriyle ortaya çıkaran bir ön çalışma yapılmadan hazırlanan bir faaliyet planı başarısız kalmaya mahkumdur.

Planlı, sistemli bir faaliyetin diğer bir kıstası ise soluklu olmasıdır. Mevzi bir başarıda soğukkanlılığı yitirip rehavete düşmek, öte yanda ise sıradan bir başarısızlıkta umutsuzluğa kapılıp çalışmadan uzaklaşmak hiç de yaşanmamış örnekler değildir. Tam tersine sık sık karşımıza çıkan zaaflardır. Dönemsel faaliyet planlarının oluşturulması aynı zamanda faaliyetin dönemsel olarak değerlendirilmesi anlamına gelecektir. Bu, bir bütün olarak örgüte, tekil olarak ise organlara önüne koydukları hedeflere ne ölçüde yaklaştıklarını, amaçlarına ne ölçüde ulaştıklarını belli aralıklarla ve belli kıstaslarla denetleme olanağını verecektir. Böylece kimi keyfi eleştirilerin önü kesileceği gibi, kimi hukuksal savunmaların da zemini ortadan kalkacaktır. En önemlisi ise örgüt, günlük gelişmelerin geçici dalgalarına kapılarak değil, planlı hedefli bir hat doğrultusunda emin adımlarla ilerleyecektir.

Üsten alta doğru sunulan kuşatıcı bir faaliyet programı örgütü bir bütün olarak düzenleyecek, bir bütün olarak denetleyecektir. Temel perspektiflerden, ideolojik ve temel taktik çizgiden her sapma anında ve acımasızca saptanabilecektir. İleriye yönelik dönemsel faaliyet planları çalışmanın kendisini denetleyeceği gibi çalışma tarzı üzerinde de olumlu bir etkide bulunacaktır. Örgüt ve kadrolar belli hedeflere göre konumlanacak, belli planlara, belli programlara göre düzenlenecek, kısacası disipline olacaktır.

Faaliyetin yoğunlaştırılması

İşçi sınıfı hareketine politik bir müdahalede bulunabilmek, politik etki gücü kazanmak ancak sınıf üzerinde yoğunlaşmak ve sınıf içinde derinleşmekle mümkündür. Yoğunlaştırılmış faaliyet sık sık vurgulanan öncelikli alanların saptanması değildir tek başına. Kaldı ki örgütümüz öncelikli alanlarını (belli başlı, sanayi bölgeleri ve buradaki belli başlı fabrikaları) büyük ölçüde de saptamıştır. Faaliyet buraya düzenli bir tarzda gitmesine rağmen, yoğunlaştırılmış, derine inen bir faaliyet olmaktan henüz uzaktır. Zira politik faaliyet, seçilmiş alanlara kampanyalar şeklinde ve bazı genel vesilelerle propaganda ve ajitasyon malzemelerin ulaştırılmasıyla sınırlandırılamaz. Örgüt ardı-arkası kesilmeyen böylesi bir „dar" pratiğe boğulduğu sürece kendine seçtiği öncelikli alanlar üzerinde yoğunlaşmak ve burada derinleşmek için gereken zamanı ve enerjiyi bulamaz. Örneğin kendisine ağırlık alanı olarak A, B, ve C fabrikalarını belirlemiş bir

komite, var gücüyle buraya genel ve merkezi propaganda araçlarını taşısa da, fabrika ile arasında belli başlı köprüleri kuramadığı sürece bu faaliyetin sonucunu alamayacaktır. Dahası genel ve soyut bir propagandanın ötesine geçemeyecektir.

Bir alanda yoğunlaşmak, o alanı tanımak demektir. Bir fabrikada yoğunlaşmak, o fabrikayı, onun sorunlarını, özelliklerini, gelişmelerini izlemek anlamına gelir. Fabrikaya dıştan bakıldığı sürece, gelişmeleri arkadan izlemek de kaçınılmaz olacaktır. Fabrika ile örgüt arasında inşa edilebilecek en dolaysız köprü içten kurulan ilişkidir. Kitle ilişkileri kuramadığımız alanlara gerçek anlamda girmek, burada kalıcı politik başarılar elde etmek mümkün değildir. Dıştan taşınan genel politik faaliyetin etkilerini izlemek ve toplayabilmek için fabrikanın işçilerine ulaşmak gerekmektedir. İlişkimizin olmadığı fabrikanın işçileriyle bağ kurmak için yaratıcı yöntemler bulunmalıdır. Güvenilir ilk ilişkiler yakalandıktan sonra onlar aracılığıyla fabrika içten tanınmaya çalışılır. Seçilmiş alanda yoğunlaşmak herşeyden önce onun sorunlarıyla haşır-neşir olmak demektir. Yoğunlaşmış bir faaliyet somut bir faaliyettir. Ancak bir fabrikanın somut sorunlarını izleyebildiğimiz, güncel gelişmelerden anında haberdar olabildiğimiz oranda somut ve güncel politikalar üretme olanağına kavuşuruz. Daha da önemlisi, ısrarlı bir tarzda götürdüğümüz sosyalizm ve ihtilalci sınıf partisi propagandası somut bir zemin yankı bulur.

Faaliyetin yoğunlaştırılması örgütün / organın /komitenin kendisini belli bir alan ile sınırlandırması değil, belli bir alan üzerinde konsantre olmasıdır. Bu aynı zamanda örgütün/organın/ komitenin politik faaliyette yetkinleşmesi anlamına da gelecektir.

Bir alan üzerinde yoğunlaşmak, o alanı kuşatmayı ve o alanda derinleşmeyi beraberinde getirmektedir. Genel politik faaliyetle diyalektik bir bütünlük içerisinde belli başlı fabrikaların özgül sorunlarına yönelik, somut bir politik faaliyetin yürütülmesi işçi sınıfında belli bir güven ve ilgi uyandıracaktır. Seçilmiş fabrikalarda kurulan kitle ilişkilerinin geliştirilmesi, fabrikadaki öncü işçilerle bağ kurulması, bu bağın derinleştirilmesi ve gittikçe öncü işçilerin örgüte kazanılması ve fabrika hücrelerinin kurulması ancak uzun soluklu, ısrarlı ve yoğunlaştırılmış bir çalışma tarzı ile mümkündür.

Politikanın süreklileştirilmesi

Temel perspektiflerimiz ve ideolojik çizgimiz her vesileyle, her adımda somut ve militan politikalar biçiminde tekrar ve tekrar üretilemediği sürece etkili bir politik güç olarak kitleler ve kamuoyu nezdinde kabul görmek de mümkün olmayacaktır.

Gelişmelere müdahale edebilen somut politikaların üretilmesi herşeyden önce dönemsel olarak saptanmış, formüle edilmiş temel bir politika ve taktik hattına sahip olmayı öngörür. Temel politikalar ve taktikler Newroz, 1 Mayıs vb. ile sınırlı olmadığı gibi, devlet terörü ve işçi kıyımlarına genel planda karşı olmakla, işçi sınıfı kıpırdayınca genel grevi ortaya atmakla vb. ile de çerçevelenmiş değildir. Başta merkezi önderlik olmak üzere tüm yönetici organlar temel politik-taktik hattı döşeyen temel talepleri, sloganları ve hedefleri dönemsel olarak formüle etmelidirler. Örneğin genel grev ne için, hangi içerikle istendiği net tanımlanmalıdır. Devlet terörü ve Kürdistan'daki kirli savaşa karşı somut sloganlar ortaya konulmalıdır vb...

Tüm örgüt bu talep ve sloganları kendi alanlarına yaymaya, burada etkili kılmaya görevlidir. Örneğin merkezi önderlik bugün işgüvencesi, sınırsız örgütlenme ve sınırsız grev hakkı ve Kürdistandaki kirli savaşın durdurulması için genel grev çağrısını temel bir politika olarak saptar. Bu taleplere yönelik daha somut istemler formüle eder (işgüvencesine yönelik 35 saatlik iş haftası, işsizlik sigortası, toplusözleşmelerde işgüvencesinin yer alması vs. gibi). Artık tek tek örgüt birimlerine ve komünist militanlara düşen bu talepleri ısrarlı bir tarzda faaliyet gösterdikleri alanlara taşımak, buradaki genel ve daha özgül sorunlardan kalkarak işlemek ve yaymaktır. Temel politikaların genel kampanyalar şeklinde, dönemsel olarak işleniyor olmalarından çıkarılması ve tekil alanlara sistemli bir tarzda ulaşmalarını sağlamak ancak böyle mümkündür. Bu aynı zamanda örgüte fabrikanın daha özgül sorunlarına yönelik taktik ve politika üretmek için gerekli olan deneyimi ve yetkinliği de sağlayacaktır.

Kısacası; politikanın süreklileştirilmesi öncelikle belirlenmiş alanlara temel politika ve taktiklerin sistematik bir tarzda götürülmesi demektir. Bu ise temel politika ve taktikler merkezi önderlik tarafından dönemsel olarak somut talepler, sloganlar, hedefler olarak formüle edilmesini ve örgüt birimleri tarafından alanın özgül sorunlarından kalkalarak ısrarlı ve uzun soluklu bir tarzda işlenmesini öngörür.

Politik faaliyetimizin sorunları

Teorimiz marksist-leninist bir sınıf teorisidir.

Programımızda, politika ve örgüt/parti anlayışımızda işçi sınıfı merkezi bir yer işgal ediyor.

Bunun bir ifadesi olarak propaganda ve ajitasyon faaliyetimizin esasın, işçi sınıfına dönük propaganda ve ajitasyon faaliyeti oluşturuyor.

Pratik-örgütsel faaliyetimizin bugün için neredeyse tamamına yakını sınıfa dönüktür. Bildirilerimiz, MYO'muz ağırlıkla işçilere hitap ediyor ve yaygın bir biçimde (stratejik önceliği olanlar başta gelmek üzere) fabrika ve işyerlerinde, işçilerin yoğun olarak oturduğu semtlerde, işçi bloklarında, işçi toplantıları ve mitinglerinde dağıtılıyor. Bunu, önemli fabrikaların dizili olduğu güzergahları, işçi semtlerini ve merkezi geçitleri süsleyen afiş ve pullarımız tamamlıyor.

Politik-pratik faaliyetlerimiz (özellikle son üç aydır) gözle görülür bir yoğunluk ve hız da kazandı. Tam da bunun bir sonucu olarak EKİM adı bugün daha geniş çevrelerce duyulur ve bilinir hale gelmiştir. Merak konusu olmuştur/oluyor. Daha da önemlisi, devrimci çevrelerin politik yaşamın adeta dışına düşüp atalet içinde seyrettiği günümüzde, sözkonusu bu faaliyetlerimiz işçilerin dikkatini çekiyor, ilgi duyuluyor, sempatiyle karşılanıyor.

Peki ama neden hala sınıf ve kitle bağlarımız gelişmiyor? Politik ve pratik faaliyetimizin belli bir yoğunluk ve hız kazandığı içinde bulunduğumuz bu dönem, neden paradoksal bir biçimde sınıfla bağlarımızın hala son derece zayıf olduğu bir dönemdir?

Soruları daha doğrudan soralım: korkunç bir polis terörü altında ve bir dizi fedekarlık pahasına sözü edilen çabaları ortaya koyma başarısını gösteren yoldaşlarımız, neden sıra bu çabaların hiç değilse ilk ürünlerini toplayıp-değerlendirmeye, henüz çok sınırlı da olsa örgütümüze dönük ilgi ve sempatiyi sınıf ve kitle bağlarımızın geliştirilmesinin bir olanağına çevirmeye gelince başarısız oluyorlar? Genel politik faaliyeti fabrika temelli somut ve gerçek bir sınıf çalışmasıyla birleştirmek gibi asli görevlerinden adeta uzak durmalarının nedeni nedir?

Bütün bu sorulara çeşitli yanıtlar veriliyor, başarısızlığın nedeni olarak çeşitli gerekçeler ileri sürülüyor.

Güç ve olanakların "yetersizliği"

"Güçlerimiz ve olanaklarımız sınırlı", "bu güç ve olanaklarla ancak bu kadarı yapılır"!

Bugün bir ölçüde aşılmış olsa da, geçmişten beri başarısızlığın kaynağı olarak ileri sürülen temel gerekçelerden biri budur.

Verili güç ve olanaklarımızın sınırlı olduğu doğrudur. Politikada, devrimci politik faaliyet ve mücadelede niceliğin rolü yadsınamaz. Ancak bir başka gerçek daha var; güç herzaman nicelikte (sayılarda) aranmaz. Kimi zaman güç bizzat niteliğin içinde saklıdır. Hem tarihsel tecrübe ve hem de bizim tecrübelerimiz bunu doğruluyor. Birebir paralellik kurulamaz ama, Bolşevikler de bir çok zaman ve çoğu yerde küçük bir „güç"tü. Nedir ki, Ukrayna polisinin korkunç terörü altında ve üstelik de uzun bir süre, sendika ve dernek gibi sınıf ve kitle örgütlerinin de olmadığı, dolayısıyla yığınlarla bağ kurma olanaklarının çok daha sınırlı olduğu koşullarda çalıştıkları halde, sınıfı kazanmasını bildiler. Devrimi, nicelikçe büyük ve çok daha geniş olanaklara sahip Menşevikler değil, Bolşevikler gerçekleştirdi. İktidarı da sınıfın desteğini kazanmış Bolşevik Partisi aldı. Gücü teorilerinde ve ideolojik-politik perspektiflerinde bularak ve kuşkusuz bunu disiplinli ve ısrarlı bir çalışma ile, Rus devrimci atılımcılığı ile birleştirerek, başardılar bunları. Olanakların sınırlılığına takılıp-durmadı Bolşevikler. Yaratıcı yol ve yöntemler geliştirerek sınıfa ulaşmasını, onu etkilemesini ve örgütlemesini bildiler. Olanakları kendileri yarattılar.

Bize dönelim. EKİM işe denebilirler ki sıfırdan başladı. Ancak son derece sınırlı sayıda kadroyla işe koyulduğu halde '89-90 yıllarında sınıfla ilk bağları kurmasını bildi. Hatırı sayılır oranda öncü işçi kazandı. Bazı önemli sayılabilecek fabrikalarda hücre kurma aşamasına ulaştı. Deyim uygunsa bu dönem, EKİM'in sınıfa en yakın olduğu bir dönemdir. EKİM tam da güçlerin ve olanakların kıt olduğu bu dönemde, bir ilk konferans toplayabilecek siyasal ve örgütsel düzeye ulaştı. Siyasal bir hareket haline geldi. Gücünü teorisinde ve ideoljik perspektiflerinde arayarak ve kuşkusuz bunu kararlı bir sınıf yönelimi ile birleştirerek,

başardı bunları. *"Yaşadığımız ideolojik gelişmeden doğan kuvveti bir misyon duygusuna ve bilincine, ona denk düşen bir iddiaya sahiptik. Hiç bir şeyimiz yoktu, fakat çok şeyi varedebilirdik"* Nitekim öyle de oldu. *"Bu ısrarlılık ve kararlılık EKİM'e sürekli bir biçimde güç kazandırdı."* (*Komünist Bir Siyasal Sınıf Örgütü İçin*)

Olağanüstü Konferans öncesi dönemde nicelik olarak daha güçlüydük. Ne var ki, MYO'yu aylık olarak çıkarmada dahi kimi zaman zorlanıyorduk. Katkı daha azdı. Tiraj oldukça düşüktü ve sınırlı bir alanda dağıtılıyordu. Güçlerimiz atalet içindeydi. Dağıtılan bildiri ve kullanılan afiş sayısı oldukça sınırlıydı. Birikmiş güçlerimizin bir kızsmını tam da bu dönemde kaybettik. Politik-pratik faaliyetimiz en çok bu dönemde bir sınıf dışı faaliyet haline geldi. Sınıfla kurulan bağlarımız da tam da bu dönemde zayıfladı. Etkimiz azaldı, bir ölçüde de prestij kaybına uğradık.

Konferans sonrası 3 aylık döneme bakalım. MYO şimdi onbeş günde bir çıkıyor. Bugün MYO'ya katkı daha fazla ve hiç zorlanmıyoruz. MYO'nun tirajı geçmiş tirajını şimdiden ikiye katladı. Çok daha yaygın dağıtılıyor ve çok daha nitelikli. Daha iyi bir yoğunlaşma ve daha iyi bir organizasyonla çok daha üretken olabilir, tirajı dördebeşe katlayabilir, çok daha yaygın dağıtabiliriz.

Dün atalet içindeydik, bugün kampanyadan kampanyaya koşuyoruz. Çok daha yoğun, çok daha canlı ve hız kazanmış bir politik faaliyet yürütüyoruz. Ürünlerini henüz toplayıp-değerlendirememekle birlikte, sınıfa dönük çalışıyoruz.

Unutulmamalıdır ki bütün bunları düne göre daha sınırlı güç ve olanaklarla yapıyoruz.

Demek oluyor ki, güçlerin ve olanakların sınırlılığı yalnızca başarısızlığın örtüsüdür. Gelinen yerde geçersiz bir gerekçedir. Dahası iki de bir bu gerekçeyi ileri sürmek düpedüz atalet belirtisidir ve yalnızca atalet üretmektedir. Kaldı ki gerek MYO'muzun 15 günde bir çıkartılması ve gerekse yoğunlaştırılarak yürütülen politik faaliyetimiz,"bu güç ve olanaklarla ancak bu kadarı yapılabilir" şeklindeki yakınmacı gerekçeği yerle bir etmiştir.

"İlk ilişkiler"den yoksunluk

Sınıfın kitlesi ile ilişkiler geliştirememe başarısızlığına bir başka gerekçe olarak, bunu olanaklı kılacak hazır bazı ilk ilişkilere sahip olmamak gösteriliyor.

Bir kere kazır halde ilişki olmaz. Onu bizzat hazırlamak gerekir. Bu ise sadece propaganda ajitasyon faaliyeti ile başarılamaz. Propaganda ajitasyon faaliyeti bize yalnızca ortamı hazırlar. İşçilerle bazı ilk ilişkiler geliştirip, onları kalıcı hale getirmek bizzat onların içinde pratik-örgütsel somut bir çalışmayı gerektirir.

Bu yönde somut adımlar atmak bir yana, kimi yoldaşlarımız ortaya koydukları çabaların sonuçları konusunda somut bir bilgi toplama çalışması dahi yürütemiyebiliyorlar. Adeta kendilerini örgütümüzün yazılı materyallerini işçi ve emekçi yığınlara ulaştırmak gibi bir görevle sınırlamışlardır. Peki ama, bu son derece edilgen ve çoğu kez işçi ve emekçi yığınlarla doğrudan bir teması dahi ifade etmeyen "taşıyıcılık" konumunda kalınarak işçileri etkilemek, onlarla ilişkiler geliştirmek ve örgüte kanalize etmek mümkün müdür? Üstelik fabrika temelli, işçilerin verili andaki somut sorunları temelinde yürütülmeyen ve hala genel bir propaganda-ajitasyon faaliyeti ile, yalnızca bu içerikli bildirilerle? Olumsuz yanıt için bu soruları fformüle etmek bile yeterli.

Hem sürdürülen genel faaliyetin yarattığı olanakları değerlendirmek ve hem de işçilerin somut sorunları ve istemlerinin neler olduğunun bilgisine sahip olabilmek, bu temelde somut-etkin bir propaganda-ajitasyon faaliyeti yürütebilmek, ve nihayet, fabrika temelli politik-örgütsel bir çalışmayı başlatıp sürdürebilmek için doğrudan temas zorunludur. Yalnızca politik içerikli bildiriler de yetmez. Bunu kimi zaman güncel, kimi zaman temel-toplumsal siyasal sorunlara ilişkin broşürlerle tamamlamak gerekir. Bu daha kalıcı olur. Ancak bu tür broşürlerin yazılması da yine doğrudan temas ve doğrudan bilgi sayesinde olanaklıdır. Basın, dergiler ve dolaylı duyumlara dayanılarak etkin ve işlevsel bir propaganda-ajitasyon faaliyeti örgütlenemez. Keza, sadece bildiriler yoluyla, ya da işçilerin grev ve direnişlerinin ziyaretçisi konumunda kalınarak, mücadele de örgütleyemeyiz. Bunun için de işçilerle doğrudan temas şarttır. Sık sık pratik politika yapamamaktan yakınılır, ama bunun için de sınıfın sorunlarını, istemlerini ve mücadeleye dönük eğilimlerini tam olarak bilmek gerekir. Bu olmadan pratik politika da yapılamaz. Ya da kimi sorun ve istemlerin alt alta dizilip pratik politika adına işçilere sunulduğu işlevsiz bir çabaya mahkum olunur.

Propaganda-ajitasyon ve örgütleme ile mücadele

bir bütündür. Biri diğerinden kopartılamaz. Birleştirilerek yürütülmelidir. Ve dolaylı değil, bizzat işçilerin içinde, fabrika ve işyeri temeline dayalı biçimde yürütülmelidir. Ancak böylesi bir çalışmayı var ettiğimiz koşullarda bazı ilk ilişkiler kurabiliriz. Sınıf ve kitle bağlarımızı geliştirebiliriz, böylece dar bir kadro örgütü olmaktan kurtulabiliriz.

Bütün bunları yapabilmek ve ilişkiler geliştirebilmek üzere, işçilerin tüm toplanma merkezlerine gitmek gerekir. Legal konumda olanlar olsun, tümüyle illegal faaliyet içinde olanlar olsun, tüm yoldaşlar işçilerin her türlü toplanma merkezlerine gitmeli, onlarla temas kurmak, tartışmak ve örgütleme faaliyeti yürütmelidir. Bu konuda hiç bir sınırlamaya gidilmemelidir. Oysa tümüyle illegal konumda olanlar bir yana, legal konumda bulunan, dolayısıyla rahat davranma olanakları geniş olan yoldaşlar dahi kendilerini sınırlamaktadırlar. Sendikalara ve kitle örgütlerine uğramaktan, grev ve direnişlere, yasal işçi mitinglerine katılmaktan dahi geri duruyorlar.

Sınıf ve kitle bağları geliştirmenin yaratıcı başka yol ve yöntemleri üzerinde düşünmek şöyle dursun, mevcut olanakları dahi kullanamıyoruz. Bu durumda ilişkisizlikten sözetmek sadece gizli bir atalet ve zaaf belirtisidir.

Tümüyle yeraltı koşullarında çalıştığımız, bunun kendine özgü güçlüklerinin olduğu ve kimi bakımdan bizi sınırladığı doğrudur. Ancak yine de bizi haklı çıkarmaz. Bolşevikler zor koşullar altında ve uzun süren yeraltı çalışması günlerinde yaratıcı, kurucu, yaman birer propagandacı, ajitatör, örgütçü ve eylemci olmayı bildiler. Hem de kimi bakımlardan bizden daha sınırlı olanaklara sahip oldukları halde. Yönelebilecekleri yasal toplanma merkezleri dahi yoktu uzun süre, ama Bolşevikler bunu bir yakınma vesilesi yapmadı. İşçileri etkileyip-eğitip örgütlemek için yaratıcı birçok yöntem geliştirdiler. „Gece dersleri-okulları"ndan yararlandılar, işçilerin kaldığı izbe barakalara kadar gittiler. Tümüyle illegal konumda olanları Menşevik oportünistlerin işçiler üzerindeki etkilerini kırmak için, polis gözetimindeki yasal sendikalara gidip amansız polemikler yürütmekten geri durmadı. Tümüyle yeraltı koşullarında sayısız grev, direniş, 1 Mayıs gösterisi ve dahası büyük seçim kampanyaları örgütlediler. Bunları düşünmeli, hayal etmeliyiz. Gerisi, yaratıcı yol ve yöntemler geliştirip, kararlı bir sımf yönelimi halinde çok yönlü bir seferberlik içine girmektir. Bu takdirde çok şeyi var edebiliriz.

Çalışma tarzı ve "zaman yokluğu"

Kimi yoldaşlar bugünkü yoğun ve hızlı tempolu politik faaliyet içinde boğulduklarını, sürekli bir koşuşturma içinde olduklarını ve örgütsel buluşmaların dahi büyük zaman aldığını ileri sürüyorlar. Bu çalışma tarzının, başlı başına, yürütülen faaliyetin ürünlerini toplamanın da, genel politik faaliyeti fabrika çalışmasıyla birleştirmenin de önünde engel olduğunu söylüyorlar. Dahası, herşey bir yana, gerçek bir sınıf çalışması üzerinde düşünmeye, bunun için yol ve yöntemler geliştirip seferber olmaya ne zaman, ne de fırsat bırakmadığını belirtiyorlar.

Bugünkü yoğunlaştırılmış politik faaliyetimizin ve çalışma tarzının sözü edilen sonuçlara yolaçtığı gerçektir. Yoldaşlar belli ölçülerde haklıdırlar. Ancak bugünkü koşuşturmanın tüm zamanımızı aldığı ve başka şeyleri düşünmeye, bu doğrultuda harekete geçmeye fırsat bırakmadığı doğru değildir. Perspektifsizliğimizi, ataletimizi ve kimi önemli zaaf ve yetersizliklerimizi görmezden gelemeyiz.

Zaman darlığı yok, tam tersine gözle görülür, kanıtlanabilir bir zaman israfı vardır. Bir çoğumuzun yaşam gevşekliği içinde olduğunu kimse inkar edemez. Hem bireysel-özel yaşamımız, hem de örgüt yaşamımız programlı değil. Yaşamımızı disipline etmiyor ve zamanı hor kullanıyoruz. Zamanın her anını disiplin altına alıp değerlendiren, tüm zamanını örgüte, örgütün ideolojik-politik ve örgütsel ihtiyaçlarını karşılamaya harcayan komünist birer örgüt ve eylem adamı gibi davranmıyoruz. Birkaç bildiri ve afiş çalışması ile alışkanlık halinde sürdürülen örgütsel buluşmalarla görevlerimizi yaptığımızı sanıyoruz çoğunlukla. Hatta bazılarımız bunları asli görevlere tercih ediyorlar. Gerçek budur.

Aynı koşullarda, birlikte faaliyet yürüttüğümüz kimi işçi kökenli yoldaşlar pekala, sınırlı da olsa çevre ilişkileri, kitle bağları kurabiliyorlar. Bunun için zaman bulabiliyorlar. Sınıf ve kitle bağına az-çok sahip olanlar da onlardır. MYO'yu daha yaygın olarak dağıtan da onlar. Hiç birşey onları bu doğal ve alışkanlık halinde sürdürdükleri çabalardan koparamıyor. Bir sınıf alışkanlığıdır bu.

Demek ki sorun bir yaşam tarzı, bir alışkanlık sorunudur. Ki bugünkü başarısızlığımızın kaynağında da bu sorun başat rol oynuyor.

Kapalı devre yaşam ya da "sınıf dışılık"

Yoldaşlarımızın bir çoğunun bir tek kitle bağı

dahi yok. Bire bir ilişkiler kuruyor ve onunla yetiniyorlar. Doğal çevreleriyle ilişki kurmaktan dahi kaçınıyorlar. Toplumsal yaşamın dışındalar, buyaşama katılmaya sanki gereksinim duymuyorlar. Kitlelerden tam bir yalıtılmışlıktır yaşanılan.

Günlük bireysel yaşamda dirençle sürdürülen bu tutumu aynen politik örgüt yaşamımıza da taşıyorlar. Kapalı devre ilişkiler geliştirme ve çok sayıda örgütsel buluşma gerçekleştirmeye aşırı eğilim duyma, tam da bunun ifadesidir. Bir türlü kapalı devre örgüt yaşamının dışına çıkıp, sınıf ve kitlelerle ilişki kurmaya yönelmiyorlar. Genç yoldaşlar geniş gençlik yığınlarından, profesyonel kadrolar milyonlarca işçi ve emekçiden yalıtık durumda.

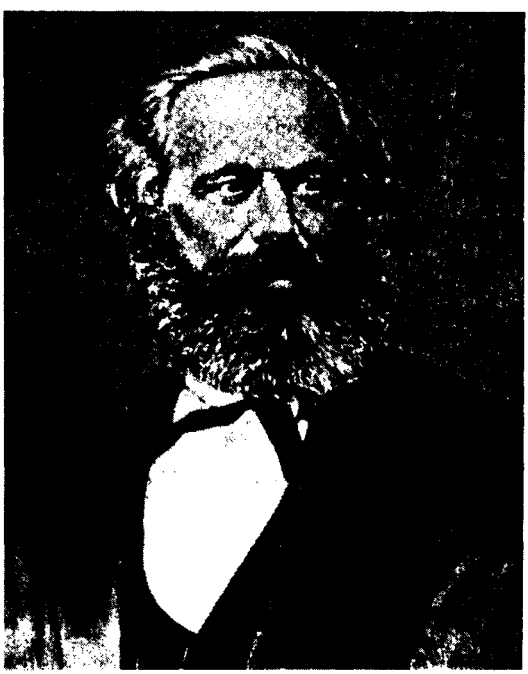
Fabrikadaki işçinin çalışma ve yaşam koşulları nasıldır? Günlük olarak nasıl yaşar ve nasıl geçinir? Ne düşünür -neye eğilim duyar? İstemleri-özlemleri nedir? Semtlerde, gecekondularda, sokakta, otobüste, trende rastladığımız emekçiler ne tür bir yaşam sürdürüyorlar? Sorunları nedir? vb. vb. Bu konularda yalnızca yüzeysel ve dolaylı bilgilere sahibiz. Kapsamlı bilgiler edinmek konusunda ciddi bir çaba içinde olanların sayısı ise hayli azdır. Sınıf ve kitlelerden yalıtıklık aynı zamanda bir yabancılaşma da yaratmıştır.

Bunu gözle görülür bir duyarsızlık tamamlıyor. Kimi toplumsal-siyasal olaylara anında ve anlamlı bir tepki gösteremiyoruz. Tepki adına ortaya konulanlar ise çoğu kez kendiliğinden refleks niteliğindedir. Deyim yerindeyse karşı-devrim en çok bu alanda başarı kazanmıştır. Kendisini, bireyselleşme, içe kapanma, yalıtıklık, duyarsızlık ve kanıksama, sınıfa, emekçi yığınlara ve kendine yabancılaşma ile ifade eden bir yaşam biçimini devrimci harekete dayatmış, başarılı da olmuştur. Devrimciler ve komünistler hiç bir dönem sınıftan ve emekçi kitlelerden bu denli tecrit olmamışlardı. Kapalı devre örgüt yaşamı ve sınıf dışılık, hiç bir dönem bu denli kendisini hissettirmemişti.

İşte bu yaşam biçimi, bizzat sınıfın, emekçi yığınların içinde yürütülen bir politik örgütsel çalışmayı var etmemizin önündeki en ciddi engellerden biri, belki de bu alandaki en temel zaafımızı oluşturuyor.Sınıfa dönük çok yönlü bir politik çalışmanın engeli olan kapalı devre örgüt yaşamına ve onun yarattığı alışkanlıklara karşı kararlı bir mücadele başlatılmalıdır.

Sınıfla gerçek ve kalıcı bağlar kurabilmek, komünist bir siyasal sınıf örgütüne dönüşebilmek, aynı zamanda buna bağlıdır.

Karl Marx 175 yaşında

"Adı yüzyıllar boyu yaşayacak, yapıtı da!"

Engels, büyük dostunun mezarı başında yaptığı konuşmada sözlerini, "Adı yüzyıllar boyu yaşayacak, yapıtı da!" diyerek noktalamıştı. 20. yüzyıl kendi payına bunu en parlak biçimde kanıtladı.

Bu rastlantı değildi. Zira Karl Marx'ın adıyla anılan dünya görüşü ile birlikte, sosyalizm bir bilim haline gelmiştir. Gerçekleşme koşulları ve araçları modern burjuva toplumunun tahliliyle açıklığa kavuşturulmuş, böylece belirsiz ve bulanık bir ütopya olmaktan çıkmış, bilimsel temellere oturmuştur.

Marksizm, Lenin'le birlikte artık Marksizm-Leninizm, modern burjuva toplumunun hareket yasalarını ve onulmaz iç çelişkilerini tahlil etmiş, bu toplumu sırtında taşıyan modern proletaryanın tarihsel devrimci rolünü açıklığa kavuşturmuş, bu tarihsel rolün gerçekleştirilmesinin yol ve yöntemlerine ilişkin bilimsel silahları sağlamıştır.

İnsanlığı kapitalizmin barbarlığından ancak sosyalizm kurtarabilir. Sosyalizmi ise, ancak işçi sınıfının tüm ezilen ve sömürülen kitleleri ardından sürükleyen mücadelesi gerçekleştirebilir. Marksizm-Leninizm bunu açıklayan ve gerçekleştirilmesine klavuzluk eden dünya görüşüdür. Tarih onu bugüne kadar temel noktalardan bütünüyle ve sürekli bir biçimde doğrulamıştır.

Yakın dönem gençlik hareketinin sorunları

(Geçen sayıdan devam)

İÖDF pratiği

İÖDF gibi iki yıllık büyük çabalar üzerine kurulu bir merkezileşme sürecinin sonucu tüm açıklığıyla ortadadır.

İÖDF 1. Genel Kurulu'na hazırlık ve gerçekleştirme çabaları ile birlikte yaklaşık bir yıllık dönem geçmiştir. Bu dönemin genel tablosu çıkarıldığında, sürece sağlıklı bir müdahale için adım atılamadığı gibi, bilinçli ya da bilinçsiz atılan her adım kendini bir nebze ilerletmek yerine, gerileten bir etmene dönüşmüştür. Küçükburjuva devrimciliğinin grupçu-sekter yapısı, kendini ilerletmek şöyle dursun, verili konumuyla taşıyamadığı bir durumda, Genel Kurulu tuzak tartışma alanlarına hapsederek tıkayan, birliktelik zeminini parçalayan önemli bir işleve sahip olmuştur.

Genel Kurul'u yönlendirmede somut/nicel güç olanaklarına sahip liberal-reformist eksenli politika izleyen gruplar -önde gelen temsilcisi DY/Devrimci Gençlik- varılan sonda önemli bir pay sahibi olmakla birlikte, sürece bir hayli iddalı giren, dışındakilerin tümünü tutarsız ilan etmekten kara çalmaya dek varan, hesaplarını gerçekleştirmede Genel Kurul'u bir kürsüye dönüştüren Devrimci Proleter Gençlik (DPG) de bundan birinci derece-den sorumludur.

Öğrenci gençlik hareketinde sorunların yumaklaşıp acil müdahaleyi gerektirdiği bir dönemde gençlik grupları, bunu başarabilmenin ön koşulu olan yöntem açıklığına sahip olmadığını göstermiştir. Örneğin Yurtsever Devrimci Gençlik'e (YDG) yaklaşım hayli öğreticidir. YDG'nin taşıdığı zaaf ve yetersizliklere karşın onları değiştirme çabasında ısrar etmek yerine, görev ve sorumluluklar bir tarafa itilerek yargıçca yaklaşılmıştır. Öyle ki hataları sıralanan YDG, gruplar arasında birbirine üstünlük sağlama kör döğüşünü görerek, böyle yürünemeyeceğini, birlikteliğin mücadele alanlarında olacağını dile getirerek Genel Kurul'u terk etme girişiminde bulunabilmiştir. Dışına çıkmakla kolaycılığı seçtiği ve sonrasında açıklamasına uygun davranmaması ayrı konudur. Burada işaret edilmek istenen, bu grupçu kör döğüşün yolaçtığı sonuçlardır.

DPG „İÖDF'nin Genel Kurul'u geçen Mart ayında bu döneme ertelediği" gibi hayal ürünü düşüncelerini ve bundan sonra yapılan açıklamalarını, İÖDF'yi canlandırma çabasının bir göstergesi olarak sunmaya çalışmaktadır. İşe „Genel Kurul'un bu döneme ertelendiği"nden başlaması da göstermektedir ki, DPG, bu geçen dönemin üzerine sünger çekmek istemektedir. Düşününüz ki öğrenci gençlik gibi hızlı bir değişime uğrayarak kitlesini yenileyen bir alanda, İÖDF gibi kitle örgütü olmayı hedefleyen bir yapı, dönem boyunca Genel Kurul'u gerçekleştiremiyor ve herşey planlanan biçimde yürüyormuşcasına bir yıl önceki temsilcileriyle yapmak üzere bir sonraki döneme erteliyor. Bizce burada ortaya çıkan aksaklık basit değil, temel önemdedir. Ve bu aksaklığı giderebilmenin birinci şartı ise, aksaklığın nedeni konusunda açıklığa kavuşabilmektir. Bu, yeni döneme önderlik edebilmenin önkoşulu olduğu gibi, hem de İÖDF'nin oluşturulması uzun sürecinde yer alan kitleye karşı bir sorumululuktur. Bu sürecin değerlendirilmediği, gerekli sonuçların çıkarılmadığı ve açıkça ortaya konmadığı koşullarda, atılacak adımın ciddiyet ve sorumluluktan uzak bir tutum olduğunu düşünüyoruz.

Başlangıçta bütün, sonrasında Dev-Genç dışındaki grupların uzun çabası üzerine yükselen merkezileşme adımı -İÖDD, İÖDF- fiili olarak tasfiye edilmiştir. Gelinen yerde fiili tasfiye ortak sonucunda birleşildiği bir durumda, iç tutarlılığa sahip DPG ile yol arkadaşı GKB'ya çağrımızdır; soyut-keskin açıklamalar yapmak yerine, bunlar için somut adımlar atınız.

Öğrenci gençlikteki hareketliliğin '90'dan

sonra açıktan gerilemeye başladığı dikkate alınırsa, kitle hareketliliği üzerine kurulu olmayan bir merkezileşmenin zor olduğu, küçük-burjuva devrimciliğinin etkinliğinde ise bu zorluğun daha da artacağı kesindir. Böyle dönemlerde, kitlenin istemlerini gözetirken bu sınırlar içine hapsolmayan bir çalışmayı gerçekleştirme yeteneğinin bugün genelde gösterilemediği dikkate alınırsa, dönemin özellikleri ile pratik sürecin sonuçları arasındaki bağ daha kolay kurulur.

Bu dönem içine düşülen ikilemi şudur: Öğrenci dernekleri devrimcilerden oluşmaktadır; öyleyse bu yapılar nasıl hareket etmelidirler? Kitlelerin istemlerini temel alan bir faaliyet mi? Yoksa politik bir örgüt olarak mı? Birincisi; kitle kuyrukçuluğuna/akademizme götürmektedir. İkincisi ise kitle dışında/kendi dar zemininde üretme çabasına götürmektedir. Bugün gençlikte her iki eğilimi içiçe taşımak zorlaşmıştır. Pratik mücadele sürecinde aktif olarak yer alan gruplarda ön planda olan ikincisi, yer almayanlarda ise birincisidir ve verili durumun gerekçesine dönüştürülmektedir.

Daha yaygın ve etkin bir faaliyet yürütebilmek için ihtiyaç duyulan güçbirliği ve hareketin sorunlarının tartışıldığı bir platform olması gereken Gençlik Örgütleri Koordinasyonu (GÖK) bunda dikkate değer bir başarı sağlayamamıştır. Bu durumda giderek dışına kaçılan bir platforma dönüşmektedir. Başından itibaren yaşanan toplantılara katılımdaki aksama, giderek katılmama yönlü genel bir eğilime dönüştü ve grupların ciddiyetini, bununla bağlantılı olarak GÖK'ün kendisini tartışmak kaçınılmaz oldu. Sonuçta; aksamalarda örgütsel-pratik sebepler ile daha ciddi davranılması gerektiği ortak paydasında birleşildi. Buna rağmen DGD tarfından „GÖK gereklidir"den sonra, „burası kalıcı bir yer olarak görülmemeli, birimlerdeki çalışma içinde biraraya gelinmeli.", „Öğrenci gençliğin bir merkezileşme sorunu var, bu, günü birlik buradan belirlenen politikalarla başarılamaz" ifadeleri, GÖK'ün gereksizliğine hızla yaklaşıldığını göstermektedir. DGD, GÖK'de biraraya gelen grupların mücadele ortamında -yani birimlerde- biraraya gelmesinin önünde neyi engel görüyor acaba? Bunun cevabının giderek „GÖK"e çevrildiği söylenebilir. Benzeri örnekler üzerinden GÖK'e çok farklı misyonlar yüklenmektedir. GÖK'ün, ne sadece önerilerin oylanıp onaylandığı, ne de yalnızca tartışma tüketilen bir yer olarak görülmemesi, her ikisi arasındaki bütünlüğün yakalanması gerektiği yönündeki tüm uyarılarımız yeterince dikkate alınmış değil. Gelen öneriler üzerinden girdiğimiz tartışmanın önünü tıkamak yönünde gerici bir eğilim var. Bunu kırmak ve toplumsal-siyasal süreci değerlendirerek bunun üzerinden öğrenci gençliğe dönük politikaların belirlenmesini sağlamak, ısrarla üzerinde duracağımız şey olacaktır.

Son toplantıda ortaya koyduğumuz çerçeve;

* Toplantılara katılım ve zamanlamada yaşanan aksamaların ortadan kaldırılması zorunludur.

* Toplantılara somut önerilerle gelinmesi ve birliktelik zemini olabildiğince genişletmek için son biçiminin GÖK'de verilmesi ve buna açık olunması.

* Belirlenen politik faaliyetlerin örgütlenmesinde her grubun sorumululuklarına denk düşen bir davranış sergilemesi. Genel Kurul'da adım atabilmenin önündeki acil/pratik engellerin aşılması noktasında ortak fikir birliğine varılmış görünmektedir.

Bundan sonraki gelişmeler, buradaki fikir birliğinin gerçekliğini göstermede tayin edici önemde olacaktır.

Deniz EVRİM

Artık yolumuz açık!

EKİM'in geleceği bizim ellerimizdedir

EKİM, gerçekleştirdiği Olağanüstü Konferansıyla birlikte bir dönemi başarılı bir biçimde tahlil ederek geride bırakmıştır. Şimdi, önderlik kadrolarından sempatizanlarına kadar hareketin önünde bu ilk başarılı adımı sonuçlarına vardırma görev ve sorumluluğu durmaktadır.

Olağanüstü Konferansımız temel bazı saptamalarda bulundu. Tasfiyecilerin tasfiye edilmesi olumlu bir gelişme olarak nitelenirken, bunun, çözümün kendisi olarak değil fakat bu yolda atılmış bir ilk adım olarak değerlendirilmesi gerektiğine haklı olarak ısrarla dikkat çekildi. Sorunumuz tek başına tasfiyecilerin dışlanması değildir. Bu bir ölçüde problemin kolay çözülebilen yanı olmuştur. Önemli olan bu tasfiyeci sürecin hem dış kaynaklarını tahlil edebilmek (ki bu büyük ölçüde yapılmıştır), hem de EKİM içinde bu süreci besleyen, onun gelişip tahripedici bir etkide bulunmasına yolaçan olumsuzluk, eksiklik ve hataları bilince çıkarıp aşabilmektir.

Şimdi vargücümüzle bu hataların üstüne gidip onları ortaya çıkarmaya ve yanlışları düzeltip aşmaya çalışmalıyız. İktidarı hedefliyorsak, proletaryanın öncüsü olmak, devrimi gerçekleştirmek iddiasını taşıyorsak başka şansımızın olmadığı açıktır. Olumsuzluklarımızı gideremedikçe aynı tasfiyeci süreci tekrar yaşamamız kaçınılmazdır.

EKİM, halkçı ideolojiden, onun örgütlenme anlayışı ve yönteminden bir kopuştur. Onun en büyük avantajı, fakat aynı zamanda da en büyük zorluğu buradadır. Bize geçmişten kalan pek önemli bir miras yoktur. İdeolojiden örgütlenme biçimimize, kadro politikasından pratik faaliyetimize kadar herşeyi yeni baştan yaratmak durumundaydık ve durumundayız.

Bugüne kadar EKİM'deki en önemli eksiklerden biri kadroların eğitimi konusu olmuştur (İzmir özelinden genelleme yapıyorum.) EKİM'in düşüncelerini paylaşan kişilerle ilişkileri hep, bu insanları genel propaganda faaliyetine katmak ve uzun süreli randevularla bir takım teknik işleri konuşmak düzeyinde olmuştur. Bırakın sürekli ve düzenli bir ideolojik-teorik eğitimi, yürüttüğümüz pratik faaliyetin birlikte bir değerlendirmesi bile gerçekleşememiştir. Bizim EKİM'le ilişkimiz bir örgüt ilişkisi olarak değil de, bireysel insan ilişkileri biçiminde yaşanmıştır. Daha da açık ifade edersek, bizim için EKİM örgütü MYO'dan ibaretti.

Elbette böyle bir kopukluğun, düzensizliğin, laçkalığın, disiplinsizliğin olduğu bir ortamda, herşeyiyle yeni bir akımın herşeyiyle farklı yeni bir devrimci kişiliği yaratabilmesi olanaksızdır. Örgütünü hissedemeyen, kendisini onun bir parçası olarak yaşayamayan devrimcilerin, hele hele bugünkü siyasal koşullarda devrimci iddiasını, misyon duygusunu ve düşman karşısındaki direncini sürdürmesi pek kolay değildir.

EKİM'in militan bir ruh ile devrimci bir örgüt pratiğini yaşama geçirebilmesi, faaliyetinin sürekliliğiyle, ilişkilerin bireysellikten kurtarılıp kollektif hale getirilebilmesiyle yakından ilgilidir. Bu da büyük ölçüde önderliğin inisiyatifine ve sorumluluğuna bağlıdır. Kadroları eğitici yazılara MYO'da daha çok yer verilmesi çok önemlidir, fakat yeterli değildir. İzmir ve İzmir'e benzer yerlerde yerel örgütlenmeler kurulmalı ve buradaki faaliyet düzenli ve planlı bir çalışma zeminine oturtulabilmelidir. Hareketle işçi sınıfı ve diğer kesimler arasındaki bağı sağlayan yerel örgütlenmelere inisiyatif kazandırılmalı ve teknik olarak donatılmalıdır. Ve bu örgütlenmelerin başına EKİM'i özümleyebilmiş önderlik yeteneğine sahip devrimciler getirilmelidir.

EKİM'in kendi militan mücadele kültürünü ve geleneğini oluşturabilmesi ve bu kültüre bağlı olarak kendi devrimcilerini yaratabilmesi ancak böyle mümkün olacaktır.

Onur GÜÇLÜ

Afrikada 52. devlet: Eritre

Daha önceleri İtalyan ve İngiliz sömürgesi olan Eritre, '62 yılında Etihopya tarafından işgal edildi. Eritre halkı uzun süreli, zorlu ama onurlu bir mücadeleye girişti. Özellikle'78'den itibaren Sovyetler Birliği'nin her türlü desteğini alan Mengistu diktatörlüğü, Eritre halkına karşı her türlü katliama başvurdu.

Etihopya'nın yeni devrimci hükümeti, daha önce,'88 Nisan'ında Eritre Halk Kurtuluş Cephesi ile Tigrey Halk Kurtuluş Cephesi tarafından alınan karara uygun olarak Eritre'nin kendi kaderini tayin etmede özgür olduğunu açıklamıştı.

27 Nisan '93'de yapılan referandumda, halkın ezici çoğunluğu bağımsız bir Eritre devleti için "evet" oyu kullandı.

Eritre halkı siyasal bağımsızlığını kolay elde etmedi. Bu bağımsızlık 30 yıllık zorlu bir mücadele sonucunda kazanıldı. 3,2 milyon nüfuslu bu halk, kendi özgücüne dayanarak, gelişmiş silahlarla donanmış sömürgeci orduya karşı 100 binin üzerinde şehit vererek bu zaferi kazandı.

Eritreliler bu savaş içinde mucizeler yarattılar. Kurtarılmış bölgelerde işletmeler, tarım plantasyonları, okullar ve hastahaneler inşa ettiler. Halk komiteleri ve toplantıları yönetim organları işlevini üstlendi. Mesleki eğitim, okuma-yazma en önemli toplumsal etkinlik haline getirildi. Eski toplumsal yapılar çözülme sürecine girerken, kadınlar toplumun özgür savaşçıları haline geldiler.

Eritreliler 24 Mayıs günü bağımsızlıklarını kutladılar. Fakat bu bağımsızlığın önemli sorunları ortadan kaldıramayacağı bir gerçek. Devrimci Halk Hükümeti Başkanı Meles Zenawi, Eritre halkının bu kararını saygıyla karşıladıklarını söylerken, bu iki ülkenin birbirlerine ekonomik bakımdan bağımlılıklarını, geleceği birlikte inşa etmek zorunda olduklarını vurguluyordu. Her iki ülkenin de ekonomik olarak tek başlarına ayakta durmaları oldukça güç. Yıllardır süren savaşın geride bıraktığı tahribatın yanısıra ve daha önemli olarak ekonomik-toplumsal yapının geriliği büyük bir sorun. Burada tarım önemli faktör. Milli gelirin %40' tarıma düşmektedir. Her on Etihopyalı'dan dokuzu kırda yaşamaktadır. Etihopya ihracatının %90'ı tarımsal ürünlerden oluşmaktadır. Kısacası geri bir tarım toplumudur Etihopya.

Yöneticilerinin Marksizm-Leninizme bağlılığı ve sosyalizme karşı samimiyeti ne denli içten olursa olsun, bu nesnel durum devrimin gelişmesinin ve derinleşmesinin en büyük engelidir. Öyleki 42 milyon Etihopyalı'dan sadece 60 bini sanayide çalışan işçidir.

Bu ekonomik ve toplumsal gerilik yeni hükümetin izleyeceği politikalar üzerinde belirleyici olmaktadır. Öyle ki 1992 ortalarında hazırlanan ekonomik gelişme programında, IMF'nin önerileri gözetilmek zorunda kalındı. Açık ki IMF yardımları belli koşullara bağlı olarak vermektedir. Çoğulculuk, paranın devalüe edilmesi vb. gibi. Bu koşullarda yeni hükümet bazı önemli maden yatakları dışında özelleştirme politikasını gündeme getirmiş bulunuyor. Devrimci halk hükümeti, yabancı sermaye yatırımlarının da bir zorunluluk olduğunu açıklamaktadır.

Dünya pazarı mantığı, mali sermayenin gücü, adım adım politik etkinlik sağlamanın da yolunu açacaktır. Bu bir niyet sorunu değildir. Etihopya ve Eritre gibi geri tarım toplumları buna fazla direnemezler.

Geri toplumsal zemin üzerinde yükselen tüm kurtuluş hareketlerinin ortak bir açmazıdır bu günümüzde. Güçlü sosyalist ülkelerin varolmadığı bugünkü koşullarda, bu hareketleri daha ileri götürecek, bu devrimleri derinleştirecek en önemli etken, orta kuşak kapitalist ülkelerdeki devrimci toplumsal dönüşümler ve işçi sınıfının güçlü uluslararası devrimci dayanışması olabilir ancak.

R. GENÇ

Dünyada "Yeni Düzen" ve Ortadoğu

EKSEN Yayıncılık

29-30 Mayıs'ta Essen'da

Uluslararası Gençlik Festivali

"Enternasyonalizm bir kozdur"

Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD)'nin öncülüğünde bu yıl 29-30 Mayıs tarihleri arasında Essen'da gerçekleşecek olan Uluslararası Gençlik Festivalinin temel şiarı budur.

Yaşadığınız süreçte poletarya enternasyonalizmi büyük bir önem taşıyor. Uluslararası planda emperyalistler tarafından kışkırtılan ulusal boğazlaşmaların, ırkçılık ve miliyetçiliğin vardığı boyut, uluslararası proletaryanın enternasyonalist birliği ve dayanışmasını bugün çok daha önemli ve acil kılmaktadır. Kuşkusuz olay salt bununla sınırlı değil. Uluslararası komünist ve devrimci hareketin yaşadığı örgütsel ve ideolojik dağınıklığın aşılması çabası da çok büyük bir önem taşıyor. Bu süreci anlamak ve buna uygun ve örgütlenmeler yaratmak gerekiyor. Proletarya enternasyonalizmi ve dünya devrimi konusunda net bir bakışa sahip olan EKİM'e de bu konuda önemli sorumluluklar düşüyor.

Çeşitli uluslardan 40'ın üzerinde parti, örgüt, grup ve gençlik örgütlenmelerinin katılacağı bu festivalin Almanya'da düzenleniyor olması, bu etkinliği daha da anlamlı kılıyor. Zira onlarca ulustan proleterin yaşadığı Almanya ve Avrupa, yaşanılan süreçte, ırkçılık ve yabancı düşmanlığının hızla tırmandırıldığı bir bölge durumunda. Ekonomik krizin yolaçtığı tüm sorunların sorumlusu olarak yabancıların gösterilmeye çalışıldığı ve faşist örgütlenmelerin bizzat tekeller tarafından finanse edildiği bugünkü koşullarda, bu saldırıları boşa çıkarmanın yolu, proletaryanın uluslararası birliğini ve dayanışmasını yaratmaktan geçiyor.

Biz Almanya'da yaşayan EKİM taraftarları olarak, bu bakış açısıyla, festivale anlamlı bir katılımı desteği sağlamak amacıyla çeşitli kararlar aldık.

Uluslararası örgüt ve partilerin katılacağı bu festivalde, kuşkusuz bizim için en önemli olan, tüm bu parti ve örgütlerle yakınlaşmanın ve diyaloğa girmenin araç ve olanaklarını yaratmaktır. Bu amaçla yabancı dillere çevrilmiş temel belge ve makalelerimizin yeralacağı bir bilgilendirme standı açacağız. Düzenlenecek olan çeşitli kültürel ve sportif faaliyetlere katılmayı hedefliyoruz.

Ayrıca 29 Mayıs'ta Essen'de gerçekleştirilecek olan yürüyüşe anlamlı bir katılım sağlamamız gerekiyor. Başından itibaren örgütlenmesinde ve düzenlenmesinde yer aldığımız bu eyleme karşı sorumluluğumuzun bilincinde olmak ve buna uygun davranmak zorundayız.

Bu festivali ve yürüyüşü proletaryanın enternasyonalist birliğini yaratmanın bir adımı haline getirmek için görev başına!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!
Kahrolsun Kapitalizm, Yaşasın Sosyalizm!

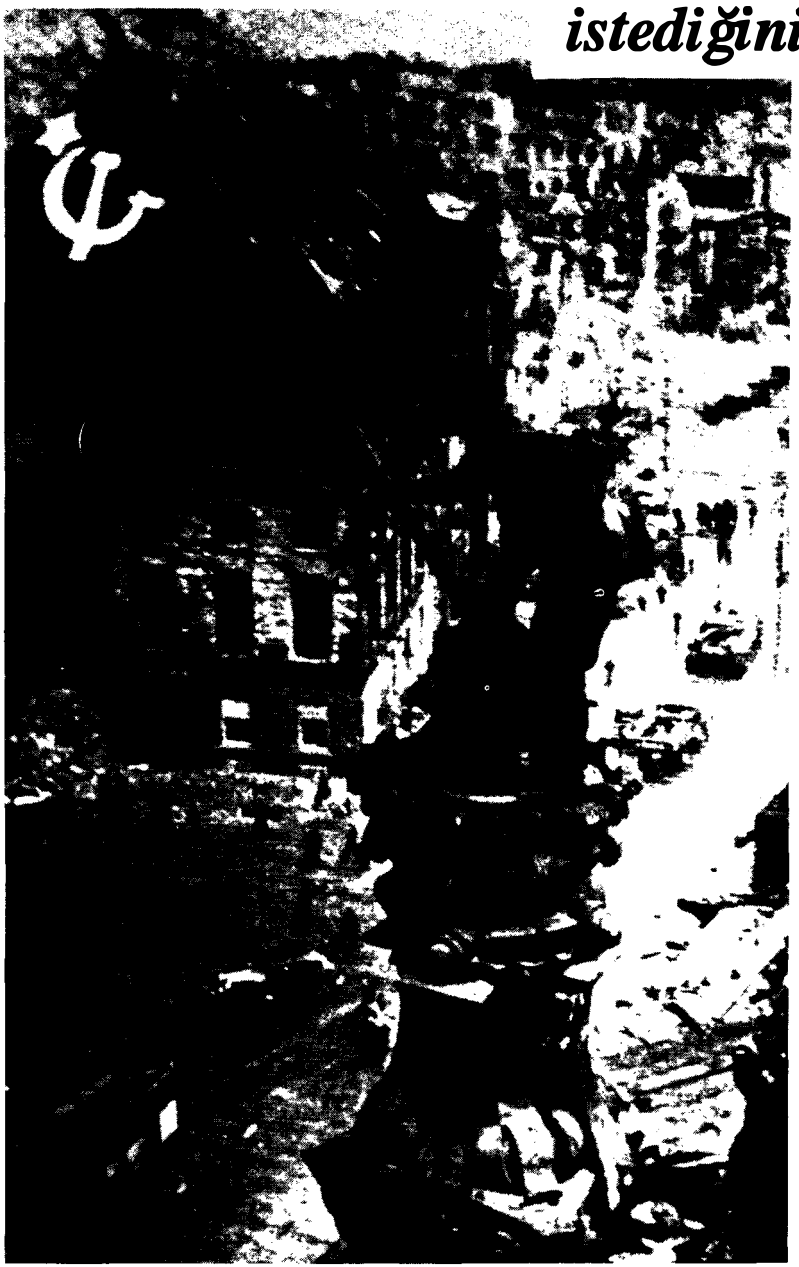
EKİM Taraftarları/Almanya

Faşizmin ezilişinin 48. yıldönümü

(8 Mayıs 1945)

"Hitler bir imha savaşı istedi. Ona istediğini vereceğiz."!

Stalin

Hitler' e istediği verildi!
Kızıl Ordu'nun kızıl zafer bayrağı, Berlin burçlarında

Alaylar
geçiyor
yanıbaşımdan.
Davul çalıyor
yiğitler
gümbür
gümbür.
Başlar
dimdik yukarda
sert adımlarla
geçiyorlar.
Anavatanı savunmak için
silahlanıyorlar,
Kızıl Ordu askerleri onlar.
Dörderle
kol halinde
uygun
adım
ilerliyorlar:
Benim
düşmanım
senin
düşmanın.
Senin
düşmanın
benim
düşmanım
Geliyorlar mı?
Gelsinler.
Gelecekleri varsa
Görecekleri de var.

Vladimir MAYAKOVSKİ